

За Українську Самостійну Соборну Державу!
Воля Народом! Воля Людині!

ВУЗВОЛЬНИЦІ

ШЛЯХ

Суспільно-політичний місячник
4:13/26-ЛИСТОПАД 1949-РІК 2

З М І С Т :

.....

- 1.....УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ НАД ЛЬВОВОМ
- 2.....ДО ОСНОВНИХ ЗАВДАНЬ ЗЧ.ОУН
- 3.Чугайєвир.....В БОРОТЬБІ ЗА ІСНУВАННЯ /нація і націоналізм/
- 4.Дмитро Палій.....ДО ЕКСПЛУАТАЦІЇ УКРАЇНИ МОСКВОЮ
- 5.П.К.....ТРАГІДИЯ ПІД БАЗАРОМ
- 6.....РАНОК СМЕРТИ /етюди/
- 7.Уманця.....ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД
- 8.З край.матеріалів.....РЕВОЛЮЦІЙНЕ ПІДПІЛЛЯ В УКРАЇНІ
9. " " ПІДПІЛНИК /інструкція/
10. " " ЯК ЖИВЕ І БОРЕТЬСЯ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ
11. " " ЛЬВІВЩИНА В БОРОТЬБІ
- 12.О.Гончарук.....УПА - НОСІЙ ІДЕЙ ВИЗВОЛЕННЯ І ДРУГІЙ НАРОДІВ /продовження/
- 13.....ЛІСЬМО ГОЛОВИ МОТ.ЛІГИ ДО ГОЛОВИ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ РАДИ
- 14.О.Д.....НАРОЗ'ЯЗНА ПРОБЛЕМА
- 15.....З ІНТРАДКСІВ ЕМІГРАЦІЙНОГО ЖИТТЯ: Динамічна "прогресивність", "Перебордена вередливність", Спеці "революцій", "Друзі по ідеї"
- 16.....СВ'ЯТО ПОКРОВИ В ТЬРАНІ

Ч И Т А Й Т Е І П О Ш И Р Я Й Т Е

С У Р Я У

Видання Закардонних Части ОУН

Ч И Т А Й Т Е І П О Ш И Р Я Й Т Е "В И З В О Л Ь Н И Й Ш Л Я Х !"

ДО ЦЬОГО ЧАСУ ВИДАЛИ ТАКІ ПЕРЕДРУКИ підпільних кресних видань :

- 1.Осередок Пропаганди і Інформації при Проводі ОУН
- 2.На зміну - журнал
- 3.На Четах ч.І. - журнал
- 4.Солетовий патріотизм - авт.Л.Бусел
- 5.Чому повстання 1648 р.було переможне? - авт.П.Полтава
- 6.Під бойовими прапорами УПА - велика збірка репортажів, ілюстрована 50 знімками.
- 7.Хроніка Борців - авт. П.Насина
- 8.Шелченко проти Москви - авт. Р.Мох
- 9.Перспективи нашої боротьби - авт.О.Орленко
- 10.Літопис УПА
- 11.Ідеї і Чини - орган Проводу ОУН

УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ НАД ЛЬВОВОМ.

Перший листопад - це річниця отворення Західньо-Української Народної Республіки на землях українських, що були окуповані Австро-Угорщиною. Національне відродження Галицьких Земель розпочинається в половині 19-го сторіччя. Не дивлячись на довголітню польську неволю, Галичани завжди жила почуттям єдності і єдиності з Наддніпрянською Україною. Почуття живої національної єдності Галичини і Наддніпрянщини нашло свій відбиток і в діяльності Руської Трійці та Головної Руської Ради у Львові. Молоде українське галицьке покоління ще перед вибухом I-ої світової війни вельо час зиховується в оборончій і державницькій ідеї. І це покоління перше виповняє лави Українського Січового Стрільцтва і творить збройну українську силу. Так твориться Легіон Українських Січових Стрільців /Уоуоуоіа/ та Воєна Управа, як керувачий орган. Українські Січові Стрільці власною кров'ю записали на сторінках нашої історії живучіть української державницької ідеї. Рівночасно з тим, Союз Визволення України розпочинає велику акцію серед полонених українців, що попали в полон з російської армії в німецькі і австрійські табори полонених. В 1917 р. Союз Визволення України приотупив до формування в таборі Українських Збройних Відділів. В цей опосіб повстає з полонених т.зв. синя /в Німеччині/ і біра /в Австрії/ дивізії, що потім збройно виступили в Україні в 1918 р.

Підготовча робота українських політичних чинників - Головної Української Ради, Української Парламентарної Репрезентації, Союзу Визволення України, Легіон Українських Січових Стрільців, а впрямі центральна Рада в Києві - опосів працев внесли величезний внесок в українську державність, анаслідок чого IV Унічераслом Центральної Ради в Києві 22 січня 1918 р. отала проголошена Українська Народна Республіка. Українську державу визнали Австро-Угорщина, Болгарія, Німеччина, Туреччина та підписали в чер 9 лютого 1918 р. Міжнародний Верстейнський договір.

В I-ій світовій війні Габсбурзька монархія потерпіла поразку. Іі долю припечатала капітуляція Болгарії. Галичина користавчи з такої ситуації негайно розпочинає акцію над формуванням української державності на своїй землях. Створюється Військовий Комітет, який розпочинає військову організаційну працю в українських частинях австрійської армії у Львові і в крав. З Наддніпрянщини перекоштира до Вишніці на Буковині легіон Уоуоуоіа. Сотник Дмитро Вітовський розпочинає підпільну працю по зорганізуванню військової збройної сили, на яку можна було б опертиса при перебранні влади в українські руки в Галичині. Від полонених востня 1918 р. сотник Уоуоуоіа Дмитро Вітовський, що потім отав полковником УГА і державним секретарем військових справ отав головою Військового Комітету і керує всією акцією збройної сил. Під його командою вночі з 31 востня на 1-го листопада 1918 р. переведено державний переворот у Львові та в усій Галичині. Влада перейшла в руки українців. Ранком 1 листопада 1918 р. над Львовом земайорили українські національні синьо-жовті прапори зелопотіли тех по всій Галичині. Повстала Західня Українська Народна Республіка. Актом 3 січня 1919 р. з Станиславові та Актом 22 січня 1919 р. на Софійській площі у Києві проголошено урочисте зєднання всіх українських земель у одну Соборну Самостійну Державу.

Чини за українські прапори, за їхне право майорити над столицєю України Києвом, Львовом окладуть своє життя воїни Української Повстанської Армії. Український народ на всіх землях України веде хоротуку революційно-визвольну боротьбу. Ми цілком впевнені, що вже йде час, коли українські прапори величезно і гордо допотітнуть над всіма вільними містами Самостійної Соборної Української Держави.

ДО ОСНОВНИХ ЗАДАЧ СУ ОУН НА ЕМІГРАЦІЇ.

Організація Українських Націоналістів є єдиною політичною організацією, яка бореться за Українську Самостійну Соборну Державу, що єдиним шляхом забезпечить українському народові волю, взаємосторонній розвиток, добробут і соціальну справедливість. Овою програму ОУН виводить з потреб цілого українського народу, з його історичного розвитку, з його глибокого отаму, з його прагнень і змагань до кращого майбутнього.

Український націоналістичний змагальний рух отамить в основу воєного українського життя змагання за відношення й закріплення Соборної Суверенної Української Держави, за безпечення всім своїм діям на досягнення цієї мети. На форумі, в точно означений зміст української державності висловлюємо на своїх прапорах, на етнографічних українських землях порадкуватиме суверенне воля українського народу, забезпечиме взаємосторонню свободу, розвиток, справедливість і особисту творчу діяльність усіх громадян України без різниці.

Внаслідок воєної хуртовини значна кількість членів ОУН опинилася, як вояки, як невольники, поза межами батьківщини. Перед нами на еміграції стоїть велика задача. За кордоном немає властивого нам середовища безконтрольної боротьби, немає безпосередньої зустрічі з ворогом, але той ворог є і тут, вороги, він діє проти нас. Тільки він не видимий, український і ним нам треба боротися, треба знизити його дії, якими він намагатиметься обидати і знизити українське самостійницьке життя.

Нашу добу позначає боротьба української нації за овою визволення. В Україні вже смер цілого українського народу у всіх його ділянках життя. Проти російсько-більшовицького імперіалізму стоїть єдиний національно-змагальний фронт усіх складових частин українського народу, який бореться проти чужого окупанта, по несе йому національну та соціальну повстання, боротьба, повне фізичне та духовне знищення. Фронт боротьби отамить всі ділянки життя, всі частини народу. Поруч з революційно-демократичним і повстанним українським інтелігентом, землеробами, чи робітниками - котрий у своїй діяльності - відстоюють українську ідею і зміст проти тотальної розтіння життя, країни й народу. Коже українська нація покляла в цій боротьбі гекатомби жертв, проте не пішла вона вперед, Україна отамить тільки матеріальним здобутком більшовицької Москви, не перестала означати бути її несприятливим, найгіршим ворогом. В усіх повстаннях більшовицьких країн нестримно розвивається процес змагальної революції повстання народів, в Україні отамить в його авангарді. Революційно-збройною боротьба, до її околиць УРСР та решта УНА - ОУН, при активній підтримці широких мас, є головним багатієм самостійницького повстанницького фронту. Ця боротьба найважливіше отамить українські змагання не тільки перед нашими підвладними невольниками, але головним, перед цілим зовнішнім світом, вона й найбільше оптимізується до зростання опільного повстанницького фронту. Сучасна активна боротьба творить реальну підставу для дії української самостійницької політики. Окупантська величезна кількість жертв є підставою для спроби визволення України та необхідна. Тому всі наслідки сучасної боротьби нам не вільно марнувати, але найкраще використати в революційній політичній дії. Ми всі, не тільки наш політичний фронт, маємо бути певним Українці перед зовнішнім світом. Подивившись на нашу відомість про Україну та її змагання, що її роль в обороні воєного життя перед більшовицьким є нашим головним завданням. Комуністична політика повстання і шестилітньої оцінки українським змаганням означає особливу задачу усіх народів опільності до української справи, для українського змагання повстання, які на міжнародному форумі підтримують українські змагання. Наш обов'язок перед батьківщиною означає, коли опільними зусиллями цілої еміграції сприятиме до повстання повстанній боротьби на різних землях і до повстання єдиної української справи в міжнародній політиці.

У своїй боротьбі на різних землях створюється вже тип революційно-повстанницької, опільного воєного повстання. Там в УРСР немає жодного повстання "за Україну", а "за Україну", немає повстання проїзновидення. Там всі, як один під проводом УРСР-ОУН боряться разом в рамках за відношення своєї ідеї. "Який тип українсько-повстанницького повстання всім змаганнями отамить і в нас на еміграції. Не сміє бути в нас жодного відступу на "оцінку" і "за Україну", на повстання і повстання, бо не тільки повстання повстанньо-української справи.

Кожний з нас тут на еміграції повинен знати чого він хоче і в опільному протибольшевицькому фронті активно змагатися за своє краще майбутнє, допомагаючи в той спосіб нашим друзям в боротьбі з негідником в крав.

Грандіозне революційна боротьба цілого народу, героїчні подвиги А УПА, зобов'язують нас до посиленої політичної акції за кордоном перед зовнішнім світом. Загроза світові з-боку російсько-большевицького імперіалізму і уявлення її серед усіх народів створює сприятливий ґрунт для нашої діяльності. Напруживши всі свої зусилля, мусямо прикласти всіх старань щоби розгорнути тут за кордоном відповідну самоцінніську політичну акцію, опімірну до змагань в крав, оплачуючи цим наш борг вояцькій батьківщині.

У нас ще багато інших завдань. Ми мусямо виховувати і підготовляти нові кадри, заліти до поєдинок участі у визвольних змаганнях і в державному будівництві, підготовляти фахові сили для збройної боротьби і визвольної політичної праці, плекати і розвивати українські цінності в різних ділянках життя, головно такі, для яких немає місця у підбольшевицькій дійсності.

Крив'я приносить жертву крові, життя нації, її кращі сини та дочки, вкладають своє повноцінне життя на жертвеннику батьківщини в ім'я своїх національних ідеалів, на шляху до остаточної мети. Чим більше мета, тим більше жертв і вони необхідні. Ми в від цього оскорочені, але зате для рекомпенсати жертви крові наших братів на рідних землях, мусямо окладати інші жертви.

Та фактом є, що українське політичне еміграція не опромоглася на відповідне розгорнення закордонної політичної акції. З головній міри залезуть це від внутрішньо-політичного життя. Різні політичні оередковані і угруповання поборються одне з одним, витрачаючи багато часу, запалу та енергії, здовольняючи цим тільки свої амбіції. Безсмісловна партійна конкуренція відволікає на другий план справу українського визволення, а групове суперництво зселила істотну боротьбу з ворогом. Якби всі ці сили, ця енергія і засоби повернути на одностайну закордонну політичну дію, тоді б напевно було би багато зроблено на цьому відтинку. Зві ці недотягнення української еміграції шкідливо впливають на зовнішню політичну акцію. Буває, що кілька оередків, місто концентруції на одній меті, паралізують взаємно свої дії, старань зловжити для себе добрі позиції в цій дискредитують перед зовнішнім світом українську політику. Невідповідальне остведення групових інтересів понад загально-національними інтересами набуває зовнішньо-політичної акції. І тут треба знайти вихід. Зві політичну енергію мусять концентрувати на боротьбу з ворогом. При оолідарності і омієрності всіх політичних сил, з однієї оіальної дії можна і треба розгорнути і спрямувати зовнішню політичну акцію відповідно до отенку визвольних змагань.

ОУН в своїй закордонній діяльності завжди оботова концепцію консолідації всіх українських політичних сил на чужині. Реалізуючи її на платформі УГРР, що оспирається на загально-національній боротьбі українського народу на рідних землях надле і з чіткого політичного ообличчя. По цій лінії нам треба йти і в своїй закордонній діяльності використовувати всі сили, які мають змогу діяти зоворові внутрі: цим завдяко йому окове наміричного удару. Нашим обов'язком є слугувати визвольним змаганням України, з кінцям - боротьбу. Закордонна робота повинна оомогати визвольній боротьбі, звідсила звідсила зброю у збройно-політичну боротьбу з ворогом, до якої мусямо акосид приготуватися. Ціла наша політична діяльність за кордоном мусять бути спрямована до однієї мети: Української Самоцінної Соборної Держави. Неоділовна реалізування визвольної концепції з одним планом, при одностайному настведенні і розумінні головних питань, забезпечить нам успіх.

Багато уваги мусямо присвячувати ентузіазмі широких мас, приєднуючи їх до наших акцій. Прихильність завжди виявляється в участі того в політичних акціях, того приєднання до визвольної боротьби надле визвольному рухові потрійній для перемоги динаміки. На цього мусямо уважити, того організувати до боротьби з ворогом. На оіємо завдання при цьому про боротьбу з ворогом агентуров серед еміграції, про праця по лінії протибольшевицького визвольного руху і зовнішньо-політичної праці по лінії допомоги рідному краві.

Закордонні Тестини ОУН мусять бути заліти до чіткої політичної праці і на внутрішньо-українському відтинку. З оазначених питань мусять бути звідсила одна генеральна лінія, тої - незалежності і оіальності у житті, з реалізації підсмагновених загальних цілей.

політичну політику української нації за визволення та особистий розвиток цілого життя - духового, культурного, морально-виховного, суспільно-політичного, релігійного та інтелектуального". Як бачимо, український націоналізм обіймає всі сфери людського життя і не має своєї ділянки, яка не змішувалась б в рамках націоналізму.

Історія націоналізму даного народу починається з історією самого народу, коли зперше подилася воя в обороні того народу.

Коли інші суспільні рухи були створені одніми і погнали вони в кабінетах в офіси ввійшли в кабінети, де їх почали застосовувати життя, то націоналізм стоїть киме всіх інших суспільних рухів. Націоналізм не є кабінетним створенням одніми, він зродився в потребі народу, як вилася самозбереження народу. Трудно собі уявити існування якогось народу без націоналізму. Без цього націоналізму народ перестав бути собою і став жертвою чужого імперіалізму.

Так, як різняться політичні потреби кожного народу, так само різняться націоналізми між собою.

Коли інші суспільно-політичні рухи є рухами загальними ц. зн., то все збігається до "общого котелька" /соціалістичний інтернаціонал, комуністичний інтернаціонал/, то націоналізм поділяється на стільки різних націоналізмів, скільки маємо націй. З цієї причини маємо: український націоналізм, чеський націоналізм, сербський націоналізм і т. д. Але не можемо цього сказати про соціалізм, або комунізм. Коли соціалізм, чи комунізм мають спільну тактику, чи методи дії, діють за загальним планом, то кожний націоналізм має свої окремі плани, тактику і розвивається своїм власним шляхом, який не є подібний до шляху розвитку націоналізмів інших народів.

Через те не можна утотожнювати націоналізму одного народу до націоналізму другого народу. Зенепад або розвиток націоналізму одного народу не означає рівночасно зенепад або розвиток націоналізму інших народів. Кто так думає, той грубо помиляється. Розвиток, чи зенепад кожного націоналізму є тісно пов'язаний со зросом націй і кожний розвиток, чи упадок нації означає рівночасний розвиток або упадок націоналізму даної нації. Після кожного упадку націоналізм на нове відбудовується застосовує нові методи дії, нову тактику, які забезпечували існування нації і її остаточне визволення від ворожого панування.

Доцільність існування націоналістичної організації годі заперечувати. Націоналістична організація має бути добром найкращих націоналістів і цей добір мушту бути строго перевіряним. Націоналістична організація має бути свого роду орденом для всіх націоналістів. Найбільшою частю кожного націоналіста є членство в націоналістичній організації. Організація накладає певні зобов'язання на своїх членів. Її зобов'язання вимагають більше самопосвяти, відповідальності і особистого ризику. Її мають бути лицарі, які "не завагаються зчинити найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добро зречення".

Через те, що націоналізм є тісно пов'язаний со зросом націй, не можна говорити про розбіжність інтересів нації з інтересами націоналізму. Киме, який зникає на своїх прапорах український націоналізм: "За Українську Самостійну Соборну Державу!", є найвищим ідеолом української нації.

Кожна нація не є замкнута сама собою і через те мушту устатковувати свої дії з сусідніми націями на основі пошанування прав кожної з них. Кожна нація має право на самостійне життя з своїх етнографічних меж.

На I. Великому Зборі Українських Націоналістів /1913/ було сказано: "Український націоналізм це духово-політичний рух, що зродився з внутрішньої природи української нації в час її суцільної боротьби за підстави і цілі творчого життя". Її слова говорять самі за себе і всім пояснення зайві.

Адже ми хочемо збудувати Українську Державу, то ми можемо це досягти лише через повалення ворожої окупаційної більшовицької влади в Україні. Через те, що більшовизм ніколи добровільно не зречеться влади в Україні, український націоналізм для зреалізування своєї мети /яка є рівнозначна з метою української нації/ мушту зворотити збройний т. зн. резолюційний шлях. Нам не вільно піти збройною початковими невдачами. Ми мушимо завжди постоювати, як фінки в щодні, мушимо відкинути, як Прометей. І. Франко писав: "Нині єдина надія, виступи певно побідити". Година перемізу зоб'язує нас мучити лише з хворому організмі.

Ми муємо бути оторожними, щоби наші дії не зішли на манівці, щоби фронт визвольної боротьби не послабився внутрішньо-українськими протипоставленнями, щоби не переплутувати цілей із засобами, принципів з тактикою. Наш основний принцип - послідовне прямування до однієї мети незалежно від перешкоди шляхами, в усіх ситуаціях, не відступати від нього при ніяких змінах, а метов' - Суверенна Соборна Українська Держава, до якої йдемо неухильно. Наш шлях - це шлях революційно-визвольної боротьби, бо він одинокий певний і можливий. Це доводить нам наша історія, досвід і дійсність, в якій живемо. Ми муємо йти до своєї великої мети крок за кроком, від осягу до осягу, постійно здобувачи й реалізуючи часткові цілі. Не сміємо зловжити своєю груповою позицією розгублюватися в своїй праці на шляху до головної мети. Зміним цілям підпорядковуємо нижчі, між кількома шляхами до цілі, вибираємо кращий перевіряючи його основним мірилом - оцінкою, наскільки дана справа має вартості для визволення України, чи посилює, або полегшує її визвольну боротьбу, чи й наскільки корисне визвольній справі. Якщо кожний з нас орієнтується буде на головну мету - визволення України, то не зіб'ється з дороги, а своєю жертвенною службою Україні і творчим змаганням причиниться до зrealізування завдань Організації Українських Націоналістів.

- x - E - x -

Чугайотир.

В БОРОТЬБІ ЗА ІСНУВАННЯ

/Націоналізм і нація/.

Переглядаючи сторінки суцільної еміграційної преси, приходимо до висновку, що наша еміграція знаходиться на роздоріжжі й не знає яким шляхом йти. Довгі роки перебування на еміграції, відірвання від рідного ґрунту, негативно впливають на психіку наших людей.

В кожній людині нуртує дві течії - будуча і руйнівна. Коли в організмі людини перемагає творчий елемент, то така людина творить усе, що величне, шляхотне. Коли в організмі людини перемагає руйнівний елемент, тоді така людина сходить до великого морального упадку і є схильна до всяких негативних проявів.

Якщо нація являється збором усіх окремих одиниць, то такі дві течії мусять нуртувати в організмі кожної нації. Ці дві течії є непримиримі до себе й одне одному виключає.

Ми знаємо, що життя являється боротьбою за існування. При житті залаштаються лише здорові, сильні, придатні до життя організми. Все, що слабе, трухляве, мушить згинуть. В кожному живому організмі не запримичено статично, але існує вічний рух і боротьба. Кожний організм, щоби бути готовим до боротьби з зовнішніми чинниками, мусять у першу чергу перемогти всі негативні внутрішні прояви. Все цього він не в силі бути відпорним на зовні. Така боротьба рівно ж проходить в організмі кожного народу. Народ доходить до великого розквіту тоді, коли в його організмі перемагає будучий, творчий елемент, але горе тому народові, в якому перемагає руйнівний елемент. Тоді такий народ приречений на загибляку.

Ціла наша історія є підтвердженням висказаного. Чим можна пояснити розквіт Київської Держави часів Володимира Великого, Ярослава Мудрого? Чим можна пояснити часи Кмеліниччини? Чим можна пояснити наші Визвольні Змагання? - Лише тим, що тоді в народньому організмі перемагав творчий елемент.

Але чим можна пояснити упадок Київської Держави, упадок Козацької Держави, упадок Визвольних Змагань 1917 - 23 рр.? - Відповідь тут не-дто яка - народ приходив до упадку через те, що в його організмі перемагав руйнівний елемент.

Але дух відрічної української стихії не дав загинути нашому народові й завжди підносила його до величчя чинів. Той дух відрічної стихії - було це велике любов до своєї нації, велика пошана до її великих традицій, до її найкращих діячів, було це почуття національної гордості і національної окремішності - це був націоналізм.

Український націоналізм завжди підносила наш народ з руїни, лише в різних відтинках часу він проявлявся під різними назвами: /"Оборона землі руської", "Оборона віри православної", "Гейдемаччина", "Мазепщина"/. Орлик /Дмитро-Мирон/ твердить, що український націоналізм - це боротьба українського героїчного духа за одну, особну, володарку, мо-

6.

Тобто бути здоровому, ми мусимо позбутися всякої язви, яке розточує наш національний організм. Це є найосновнішою передумовою нашої перемоги. Мусимо уловити на цій дорозі все хитке, трухляве, бо це тільки перешкоджає нашому переходові до великої Мети.

Український націоналізм випочив безпощадну боротьбу з більшевизмом. Боротьба має бути, або не бути цілого українського народу. Рівноз український націоналізм випочив безпощадну боротьбу своїм силами, які намагаються отримати його переможний похід.

Український націоналізм вірний, що вже недалеко той день, у якому український народ у союзі з іншими поневоленими народами вітре з лиця землі гнатьбу 30. століття - більшевизм разом із усіма його марко-соціалістичними присвоєтнями й патимолонниками.

Перемога буде за нами, бо з нами Бог!

-oo0oo-

Дмитро Валдій.

ДО ЕКОЛУАТАЦІЇ УКРАЇНИ МОСКВОЮ.

Людине може зносити нейтвердїну диктатуру, найбільчіші поразки, влидні й нужду, якщо це накладається на неї в імя загально-національ-них ідей і вилог овоєї нації, навіть таких, яких здійснення може бути в дуже далекім часі, але коли ці ідеї гарантуєть нації власну національну державу, соціально оправедливість та тривкий мир і опокій між народами. Але в ніякому разі людина не отерпить визноку, зорганізованого на користь чужої держави, коли ця чужа держава гнобить цілу націю, експлуатує посилачі цієї нації і історичні землі її багатства, колонізує їх і не рахується з ніякими беззвнянми людьми яка є складником гнобленої нації. Зоне його терпти не буде незалежно від того який-б чужа державе "теоріями" чи "історичними твердженнями" не виправдовувала б цей визнок. Зоне одно, чи буде цей визнок спрямований на користь "шрвіаного народу революції", чи "вишої раси" чи всякого іншого "вибраного народу".

Іто має точ приблизну уяву про організацію економічного життя Радявського Союзу, про господарку більшевизької оиотеми, той знає, що ніде в світі в такою оидю з гостротою не виявляється експлуатація як власне в країні комуністичного імперіалізму. Зособічний визнок поневолення цих народів і територій з усіма її багатствами далеко переважну навіть найяні форми експлуатації в так званих "капіталістичних країнах". Коли в умовах приватного капіталу визнок не маюється різними "ідеологіями", то в обставинах московського "соціалізму" він отеранно присвоєтується облудою, деммогією і політичним хоротоком терором. Роб замаскувати перед світом бруталні факти експлуатації, а одночасно й замилувати оці поневоленням масам - Москви для цієї цілі має цілу армію агітаторів, пропагандистів, урядовців, преоду, культурно-освітні засоби та законодавчо-виконавчу владу, які різними-маніними осредниками гальмуєть обурення підсоветовних громадян, та емилуєть їх /советовних громадян/ вої розпорядження влади - звернені проти власних інтересів народу - приймати в "затондешам".

Необільшої руйнації, грабіжницького визноку та політичного терору від Москви визнає Україна. А оьгородні цей визнок і руйновання не припинилася але приймає невидені до тепер форми і розміри. Колоніальне політичне Москви по лінії грабування України, експлуатації її населення й природних багатств, а разом з цим і фізичне зниження української національності продовжується швидкими посиленнями темпами в формах нової патирічки. Ріричкова відбудова та розбудова тяжкої та іншої промисловости, посилення темнів в оільському господарстві /"перші оільсько-господарської праці"/, відбудова й організація та розбудова всякого візьської промисловости, примусове отягнення продуктів та праці навіть на декілька років наперед, масова депортація українського населення, тиснені його до концтаборів, чинотке колгоопів, устанів та ін., укладення потрібного союзу для боротьби з США, керні експедиції проти українців та інше - це і ш. раз яокрево підкреслюєть та отвержуєть які неміри має імперіалістично-комуністична Москва во до катгононії і невогарної України. До вибуху другої світової війни, як також і на протяжі війни у внутрішній політиці ССР Україна займала центральне місце як джерело й резервуар мате-

ріальних ресурсів Москви, а також і як єдина сила, що демаскувало імперіалістичні цілі Москви, протистояла їй централізові та являла з себе певну загрозу в реалізації Москви загарбницької політики.

Україна, що складається українським народом, належить до країн Східної Європи. З протилежності Москві, що летить на північ - Україна як річкова, це є південь, поземною вілею якої являє з себе північно-східний бар'єр Чорного моря. Українські землі незалежно відлягаються зорітими до Європи і летять на переходи до Азії з оскільки: Середземного морського басейну, опираючись своїми південними кордонами на Чорне та Озичське моря. Східно-західний економічний шлях з Азії до Європи-Україна в цей же час була і є головною залізницею Європи від півночі та знищення західних європейських земель азіатськими навалами. Зві орди, що сунули з Азії до Європи, в першу чергу задидали Українські Землі, руйнували та знищували їх. Особливість географічного положення України характеризується тим, що через неї іде найкоротший шлях з Західної Європи до Індії.

По до першої світової війни німецький імперіалізм мав грандіозні заміри збудувати пряме залізничне сполучення Берлін - Багдад, підкоривши для цього необхідні землі, а в тім числі і Україну. Цю мету не залишив фактично і гітлеризм, що підкорив Україну під час другої світової війни. Роль України як сполучки Азії з Європою не раз і то дуже особливо згадувала та підкреслювала друга світова війна (1941-1945 р.), яка від початку до кінця цілковито відбулася на всіх Українських Землях.

По Україна призначена на самостійне, окреме існування як держава зробила навіть сама природа. Вона поділила всю східно-східну частину на п'ять окремих країн: Віломоршину, Прибалтійшину, Московшину, Уральшину та південну частину або Україну. Від усіх цих країн Україна досить яскраво відрізняється своїм географічним положенням, внутрішнім будовом, рельєфом, історією заселення, підсоном, родючістю і звірним овітом, демографічними та культурними відносинами з господарством. Зві ріки України пливають на південь, за винятком ріки Кубань. Дніпро сполучує Українські Землі з морем та об'єднує їх в одну цілість. На те таких значіння мають ріки Дністер, Дон та Кубань. З певністю можемо сказати, що всі українські ріки і річки складають з себе одну гідрографічну цілість і легко можуть сполучитися з головними річками як Дніпро, Дон, Дністер.

Клімат України творить перехід від теплого середземно-морського до холодного, північного, а звязану з цим, як ні одна країна Європи, Україна надається для високо-інтенсивного хліборобства. З давніх-давен в Україні перехрещуються всі впливи найкультурніших народів Європи та Азії. Напрямні емігранції України не було здебільшого Чорноморського побережжя. Українські селянські маси сунули на південний схід та на південь. На оході вони розмішувалися згодом правого доріччя Дону, а на півдні від гирла Дунаю аж до гирла Дону та на терені північного Кавказу.

Ф і з и ч н е з н и щ е н н я у к р а ї н ц і в я к н а ц і ї.

До 1939 року всі Українські Землі знаходилися під впливом та окупацією різних імперіалістичних держав. Головним чином під Польшею, Румунією, Мадярином, а найбільші простори під Московією по носить назву У. С. С. Р.

З кінці 1939 року, більшовицьким разом з Німеччиною розметували Польщу "розділюють" Західні Українські Землі в УСРР та "примешують" до себе Бессарабію. Війна 1941-45 рр. привинила до фактичного "розділення" кінцями всю Україну в палу різькової звірки, щоб її знищували та грабували різні імперіалістичні держави (Московія, Німеччина, Румунія, Мадяризм, Італія і т. п.) Нова (радянська) "розділення" розпочалася знову під кінцями другої світової війни, з якої УСРР завдяки різним обставинам вишов переможцем. На означений момент всі Українські Землі на папері і перед закордонним овітом немовібно "зібрані" в одну "особорну" Українську Радянську Соціалістичну Республіку. На ділі ж, фактично, Україна окупована червоною московсько-більшовицьким імперіалізмом.

З кінці такої "примешанні" до УСРР частині Української Землі більшовицьки проводять особливу політику: "національну по формі і соціальну по змісту", як в політичному так економічному напрямі. Але вся більшовицька політика Москви в Україні має ажурно виразне імперіалістичне обличчя це і то повне і безкомпромісне поневолення української нації: навіть більше - фізичне знищення її, перетворення українців в одну "радянську націю" та безумовно-гладіатичний чинник часу об'єднати Україн

Тобто в умовах еміграції розглянути та аналізувати колонізацію Українських Земель з усіх боків по другій світовій війні, необхідно мати докладні дані та різні статистично-економічні матеріали, які не жаль ще додати ми не вояли, в тому будемо розглядати колонізацію й визмок України більшовицькими на грунті тих матеріалів, які випадково просякнуться до наших рук через звичайну зголомку.

УСРР в межах 1941 року зафіксує	554	тис. кв. клм.
Крим, що є безумовно Українська земля	26	" " "
Ростовська область, частина Сталінградської,	403	тис. кв. клм.
Краснодарський та Сівернокавказський край	70,9	" " "
Молдавія	15,9	" " "
Українські Землі під Польшею, Уолманією, Підляшшя/		
Разом=1069,8 тис. кв. клм.		
/Продовження в оді. числі/		

...000000.

Н.К.

ТРАГЕДІЯ ПІД БАЗАРОМ

/В роковини розстрілу більшовицькими
359-ох українських воїнів під Базаром на Золоті/.

Здається, що ніодни з народів світу не має в своїй боротьбі, за власне національно-державне визволення, отільки героїчно-трагічних і світлих образів, як їх має українська нація. З огни і крові нашої визвольної боротьби за власну Українську Самостійну Соборну Державу український народ окладає такі великі черти, що майбутні історики будуть їх розглядати не лише як "прості факти", а будуть глибоко вражатись і дивуватись тим великим чином, які довершило українська нація. Наша історія і нині докazuje, що український народ, кимно трьохсотлітньої неволи не зламаний національно, але своєю кров'ю заорідчує, що він не хоче бути поневоленим нацією, і що він має право бути рівним серед рівних; має право на вільне життя, на власну національну державу. Кивими фактами сьогодні є наша могутня і славна легендарна УПА, що веде героїчну боротьбу проти московсько-більшовицького імперіалізму.

То отодіттях неволи український народ підняв нині високо свій прапор боротьби на якому отодіть написані слова: "За Українську Самостійну Соборну Державу". Ці слова повивачені народною кров'ю, що в збройній боротьбі докazuje і докazuje нині, що все те, що було проголошено у Києві і Львові /1917-1921 рік та 30 червня 1941, / не є порожні фрази, але свята справа, за яку нікто не зважається віддати все, що є найдорожче, а в тим і своє життя.

Сучасна боротьба УПА і ОУН, з історичними змаганнями і рейдами, з кривавою жертвенністю і подвигами перевищує найбільші героїські чини. Але ми не сміємо не згадати сьогодні зі святістю в серці, трагедії Базару, де окладали своє життя в імя добре української нації 359 українських воїнів, що їх в брутальній опосіб розстріляв червоний кет України.

28 літ минує від того дня, коли закінчився останній трагічний виступ війська УНР у т. зв. Другому Зимовому Поході. Чотири роки Українська Армія отавила героїчний опротиві різним імперіалістичним загарбникам Туркії. Отанки знесиленої, знищеної та здезагенованої в нерівних боях з ворогом Української Армії в 1921 році опинилася за дротами, інтерновані Польшею, Чехословаччиною, і Румунією. В Україні шалів більшовицький терор. Зв'язки ЧС /тапер НКВД і МВД/ переповнені сивими українського народу, що звали до рук зброю боронити Україну. Але дух народу не зламав. Десятки тисяч повстанців організуються по лісах, ярах і балках України. В Києві у школі червоних отаршин під проводом поета Грицька Чупринки і сотника Андруха працює Головний Повстанський Комітет в повсюдній в Гол. отам. С. Петлюров.

Повстанський Комітет підготозляє загально-українське повстання. У Львові в цейже час переотодить організаційно-підготозчу працю генерал Ерко Тельшунки. А в Колодному арії під керівництвом надротич отаршин підготозляються до зриву. Інтерновані за дротами армія живе чутками про повстанську діяльність в Україні та очікує цієї хвилини, коли і її прийдеться прийняти активну збройну участь в боротьбі.

Але ці широко зв'язані чини терплять неухищу. Більшовики викирили Головного Повстанського Штабу, в 28.8. 1921 року чекісти його розстріляють. На Катеринославщині пототот другий Повстанський Штаб під проводом Др. Г. Ліве. Він шкочав до Гол. отамана С. Петлюри зв'язкового Віру Бебейко, для устаткування і узгодження для вибуху повстання та виступу

української армії за кордону. Але більшовики розкрили і цю підготовку, зліквідували всі повстанські одерелки на Правобережжі та знищили за один лише місяць 76 тисяч, належних хоч чим недурь до повстання, українців. 7-го червня Др. Геліва і Віру Бабенко в підвалах Катерино-олександрівської Чека по звірськи замучено, а 63-ох членів Повстанського Штабу розстріляно.

Але цим терором повстанська діяльність на Україні не зліквідована. До ген. П. Тютюнника приходять весь час зв'язкові, що приносять різні відомості та, одержують від нього необхідні вказівки. Свого рішення іти на Україну генерал Тютюнник не змінює.

Інтерноване військо чітко чітко надіє на наказ до походу. Воно обдерте, змучене, невідживлене, але віра в осягу перемогу, в ідею, живе серед вояків.

У жовтні прийшов наказ вибрати 1300 найвитриваліших отаршин і отрільців які пойдуть до лісових робіт на Волині. Різні здогади кружляли, що до "цих лісових робіт". Кожний здогадувався, що під цим криється щось інше, а тому отаршався попасти в число "вибраних". З задріотів дивилися на "маслиничків" ті, яким приходилося лишатися. Нарешті транспорти з визначеними лісорубами відіехали. Зиголоднені, зле обуті й одягнені, йшли ті лицарі майбутнього з одушевленням і вірою в успіх на великі діла. Воляком дошкулували часті дощі, ранні приморозки. На поїзд чекали цілими тижнями. Нарешті приїхали ген. Тютюнник, полк. Отмарштайн і інші. Воєцтво довідалося, що поляки відмовилися допомагати вирядом і зброєю. Неодхідно було зброю здобувати самим. На дяку чужинців не було щого покладатися. Поляки завжди завдавали в боротьбі України за своє визволення удар ножем в спину.

4. II. 1921 року розпочався похід. Перейшли кордон і розбрели совєтські пограничні застави. Здобули крики і кулемети. Похід мав ціль заактивізувати й організувати повстанський рух та разом з народними масами здобути Київ. Розпочалися бої, наступ, відступ, маневрування. Ворог кинув проти них перетягаччі сили. Але нічого не застрашувало вояків. Напряму маршруту Коростень-Київ додержувалися. Більшовики не в силі були зломити похідну групу. І вони вирішили кинути проти очайдушних українських частин кінні дивізії Котовського. Вони в отарез сильніші, з добре організованим постачанням, оточили знесилені в боях, виснажені і голодні українські частини і поступово все тісніше закручували своє кільце. Українські частини опинилися в важкій ситуації. Допомоги чекати не було звідки. Стероризоване більшовиками населення не могло дати відповідної підтримки. Повстанські одерелки були розгромлені, а існуючі ще відділи порозкидані і відірвані від себе. Зв'язок з ними був неможливий. Втрапи в бою, голод, відсутність допомоги, зброї, постачання, а в зв'язку з цим зменшення боєздатності відділів поотаршаво під загрозу успіх рейду. Почався відворот, але шлях земкнуло кіннота Котовського і його необхідно було здобути. В селі Мелі Ізильки більшовики замкнули групу ген. Тютюнника. Вони боролися очайдушно і отаршаво виграли в боях. 500 отаршин і отрільців потрапили в полон до більшовиків. Їх замкнули в церкві і в нещадний спосіб, кували та мучили більшовики домагаючи видати отаршин. Але ніодних зрадників не знайшовся серед отрільців і отаршин на видати. Частини уванених повсталих втікли. Залишилося 359. Їх чекала смерть. Під містечком Базаром викопано для них спільну могилу.

11. II. полонених, збитованих, голодних українських вояків привели на місце смерті, устачлено над братської могилы, а напроти виотавлено кулемети. І знову зороз підступно, ще перед смертю хотів опробокувати до зради, та зломити незломний український дух. Більшовики запропонували знову з видачу отаршин і перехід на службу Москві. Але не здригнулося і не задохилося ні одне серце у 359 вірних синів України. З обличчі смерті кинув ворогові свої слова козак Шербак: "Ми знаємо до нас чекає, і смерті не боїмося, але до вас одужити не підемо". Заторокотили кулемети, вояки падали на рілну Українську Землю і кропили її своєю кров'ю, а плоти. Кузьменко під отрот куль зчернувся а останніми словами до вибраного більшовиками на місце кривавої трагедії українського населення: "Нероде український, одухай голоду своїх вірних синів, Ти колно відлячиш за нас! Хай живе"... і став мертвий, прощений ворожими кулями.

"Се не вмерла Україна..." затягнуло кілька голосів і всі засуджені на смерть підхопили гимн. Заньовені більшовиками навіть не мить пригнули розстріл. Але зороз тежні і відновили його... Так загинуло 359...

Трагедія Базару, це - трагічне закінчення II-го Зимового Походу.

Але український народ не забуде за своїх героїв. Доказом цього була маніфестація українського народу в роковини Базару на місці трагедії під час війни в 1944 році. Новий окупант України, гітлерівсько-німецький фашизм по ішов протореними шляхами червоного московського імперіалізму, збірочня був яку пам'ятку і маніфестацію в двадцяті роковини трагедії Базару. Але пам'ятки відбулись. З братської могили розотріляних під Базаром, земля в часі була штафетями виолана до Зимомира в свідки до Києва, щоб її переточити в церкві св. Софії. Сьогодні ми не будемо розбирати причин трагедії 14-го Зимового Походу. Але не помиляк минулого, не його позитивних і негативних виолідях ми муємо зчитив, щоб досягти здійснення своєї невичерпної ідеї-Української Самоотійної Зоборної Держави. Сьогодні ми відзначаємо і шануємо пам'ять поляглих не тільки під Базаром, а пам'ять всіх поляглих за волю України, чи то вони були воюями чи ні. Не зівтар звичайної боротьби за самоотійність і державність свого рідного Краю, український народ зложив десятки мільонів жертв. З рідного краю, з незламних лав Української Повстанської Армії прийшли до нас, на еміграцію, предвіоники волі України, українські воюки-повстанці, ютими яких край зягдєє що він бореться, що він не зкладає своєї зброї аж до остаточної перемоги. Край криєвється, він бореться! Українська Повстанська Армія і ОУН окладають великі жертви в імя української національно-визвольної революції, в імя Української Самоотійної Зоборної Держави: в імя великого і святого гасла: "Свобода народові і людині". На рідних землях український народ весь, без застережень єдиноп латом стоїть за ОУН, УПА і УГВР. Незаперечним фактом є те, що нині УПА є топ третюм силам в Європі між охійньо-європейськими і захійньо-європейськими бльоюями. Край кличе нас до дії, до чину до боротьби.

459 воюків, що впали під Базаром, загинули від червоної кулі кота, по віками пльондєєє нашу землю, наш народ. Новітні герої УПА і ОУН, що впали нині за волю народів і людини, ше вище підняли прапор нашої визвольної боротьби. Вони згооили своєю кровю всю Українську Землю, яке вже і так насичене кровю наших предків, що змагаюся за незалежність України. Лицарство і чин воюків УПА є дорогоцязом для визволення всіх понечолених народів. І прийде час, що людство охійить голови перед воїми могилами героїв України, перед могилами героїв УПА, як борцями за людськї ідеали, бо "їх смерть, життя розбудило в народі"...

Кров пролита українськими героями й лицарями під Базаром не на марно. Вона дає життя Українській Самоотійній Державі...

Поляглим героям - Вічна Слава.

-x-x-x-

До 21. листопада - День Базару.

РАНОК СМЕРТІ.

/СТУДИ/

I.

Пливаю в безмеття сумними кавками
 Без рідного сонця, віни серед тьми
 Світлоїна, земле, страшними руками,
 Внесилена, земле, лужотвом оудьбі!

Завжди приотрєєть червона така над тобою,
 Як пмять злочинна, як трепетна смерть!
 Одвічно повита таякою хурбю,
 Зраждєвчим криком неповнена вмерть!

По бурі в знемозі лягла, як рабїня,
 в чеканні тривожнім нечоблагєнних кєр
 І отєє сумним свідком тєєбюго загину
 Звичайний Б а з а р !

0-x-x-x-x-0

II.

Осіньного ранку лунка проколота!..
 На обліях хмари... на горіх зніжі!..
 І вітер, що вічно з землею в незгоді,
 Пролягтям кривавим літан навкруги!..

Осіньного ранку розгорнені крила!..
 Від сонця - повітря червоне, як гнів...
 Сірими від туги високі могили
 Співають, як слава, зубатих дідів.

В повітрі червонім кружляла жодоба
 Гарячої крові чужих найворонь...
 ... Осіньного ранку лунка проколота
 І гострого вітру, кривавий розгон!

III.

Вчора грим на беззорових рівнинах,
 Вчора очі трикожна луна,
 А сьогодні лиш кров по долинах,
 Ледьких трунів оумна тишина.

А сьогодні над впадинами вітер
 Похоронні співає пісні...
 Сходить сонце в поклони предмітом
 Степаві Криваві - Землі!..

Сходить сонце... Підводяться хмари
 Смерть героївську одягає без одіє...
 На снігах кров горить, як потері,
 Над снігами стоїть чорна вість.

Трупи сирізі!.. Такі руки крижані!
 Друге ім для борні не повстать...
 Гострим болем порепані рани
 І конанням розлеті утє!...
 Тиша з полі беззоровім... лиш вітер
 похоронні співає пісні!..
 Вони вмерли, щоб смерть віграти
 Вільний дух дорогої Землі!..

IV.

Землі їх колонами в поле на отрату
 У ранок осінній, у ранок лунний,
 Зновистував вітер над ними пролягтий,
 Безжалюсний вітер, холодний чужий.

В утєх їх ні слова жалю, ні розкупи,
 Ні оуму, ні одіє не було в їх очєх
 Чєй вітер і хмари!.. Чєй кружляють круки!..
 Випускає ім дальше неосінчений шлєк!

Випускає ім різня, злетяє руїна -
 І бунтом шаленим кипіла їх кров
 Серця ім і в останні земні хвилини
 До рідного краю сповнале дьобє!

V.

Над ямом стоїть... в утєх мовчєння зперте...
 Сір бєг тьох очєй ієднєся в один блєнок...
 Катє, їх не мєнїть хитєям новїльним - вмерти
 За волю вєє дальше вони вєє помєдєливі!

Занути руки їх тремтіли в безсилі,
 А груди їні рвав сердець жертвенний біл,-
 Їх охопило шкати в одну свята могилу,
 Поб'їлі і спочин нейти навчки в ній!

"Нічим нас не купити! Не зрадімо вітчизни!"
 І вітам понесли слова ці в отещи...
 У грім палких промов, в огонь погроз залізних
 Перетворились лицарські заступлені ради!

Кати одоби в ової опідленій опокусі
 Хлопані тамі ауд ім в груди невели
 І в цю мить білий степ від отреху аж здригнувся
 Зони з такими гордими й рішучими були!

І рашом хтось почав великий гімн народній
 І сотні голосів вдилося в один спів
 Заколичались подизом захмарені безодні
 І повніот дитий отих безжалісних вітрів...

Поширився синець розгоном невблаганим
 І падали й падали із піонер ради...
 Лігавь свята кров... В палких обіймах в ямі
 Вмирили лицарі, визвольники, брати.

І ранку лет опинився... простір такий червоний
 Від сонця й крові... Зомліла дялечинь...
 Розлилася в отечах плач давонів похоронних
 І чмод озмчих дягле на землі тихя тінь.

VI.

Так, вбили їх... кати, кати,
 Ви дуже золі не убили!...
 Летіли дні, плили роки,
 Нам відростали дучі, крила.

І знов окрадена Земля
 Гремить нечуванним змаганням,
 Ще день - прокинеться вона
 Побідним буянним похотання!

І не оховетиць вам ніде
 Від оуму нешого й кари -
 Неволю вічну відимотем
 І згубу Крут, і кров Базару!

- x - E - x -

Хвиля.

ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД

IV. р і ч и ц я О Н. 24 жовтня 1949 сватковано в овіті рокови-
 ни повотення ОН. ОН - це чергова невдачна спроба отворити організа-
 ців опівпрещі поміж народами. Основною хибою ОН - це використуван-
 ня її для імперіалістичних цілей ССР. ОН зовсім не є трибуною една-
 ння світу, але розбілчнення. В ОН немає предотавників поневоленних на-
 родів Скоду, але головну роль грає там овоім "вето" ССР. Біляно ді-
 яльності ОН - це продовж 4 років 42 "вето" ССР! Це значить, що всі
 спробі знайти якубуль роз'язку складних проблем світу розбіті ССР.
 З огляду на те, що звяденням ОН озгодні є знайти компромію з ССР ця
 інституція не випоняє позитивної ролі, з погляду інтересів лядотів.
 Доки в ОН не будуть виступлені озобозобілі народи підбольшевицького
 Скоду через овоїх навіснланих предотавників, доки з ОН не буде ви-
 клечений ССР і болва. Уради свателітних край, доки в ОН всі народи,
 великі і малі не будуть мати річних прав, доки не буде знесене взаг-
 ді право вета велико-держав, так довго ОН не матиме значення для за-

мирненя овіту. Коли ОН мали б бути сурогатом "россвітнього" уряду, де п'ять велико-держав ділилось би своїми впливами, а інші, менші народи мали б бути сателітами, тоді це було б інституцій облуди, а не опра-ведли-вого змирненя овіту. Це було Ліга Націй, яка нічого доброго поневоле-ним народам Сходу не дала. Якщо такими самими слідами піде ОН, такомо безнадійно зниче з очиду. Одне буде позитивне, що прекрасні будівлі колись переміняться нахаритативні заведення Червоного Хреста і це буде єдиним позитивним вислідом "діяльності" ОН. Тому, коли овіт оветкує на опілку з СССР роковини повстання ОН, як крок вперед для змирненя овіту, ми - Україна і інші поневолені народи Сходу утєхуємо, що ОН опричинять-оя до закріплення большевизму тим, що чезним людям каже сидіти зє одним отолом з бандитами з Кремля, зєміють викинути їх.

Китай-форпост большевизму в Азії. Програма Іанг-Кай-Шека це програма США і Англії в Китай. Національний Китай муоить мобілізувати нові сили для боротьби з большевизмом. Вони ростуть в надрах народу. Але неоземпер-ред муоить народ пераїти гегену очищення, щоб пізнати правду. Дехто ду-має, що Маотсе-Тунг буде китайським Тіто. Приймемо на хвилину таку мож-ливість, тобто можливість бльоку націонал-комунізму в універсальному розмірі. Значить, ішло би про "нову" концепцію розв'язки складних оупіль-них проблем на базі націонал-комунізму. Отже, були б тоді: рецепта отелі-нізька, тітовська, захільного демократичного овіту і - поневолених на-родів. "Чітовий тоталітарний фронт націонал-большевизму нам вороги". Кожен комунізм в Україні, отелінізький, чи тітовський доведе до поневоле-ння України, як чуже Українці ідеологія і система життя. Троцькізм, буха-ринізм, тітизм, це не є наші ідеї.

Тому нам не по дорозі з націонал-большевизмом навіть, якщо він в кон-флікті з Сталіном. Яно, ми можемо використати його для своїх цілей в нашії стратегії і тактиці боротьби, але не можемо йти в одному фронті з ним.

Можемо проти російського імперіалізму зручно використати тітизм, як передусім опротив проти імперенції чужої сили в внутрішні справи дано-го народу.

Різниця поміж отелінізмом і тітизмом є те, що отелінізм оильніший як імперіалістичний чинник, бо російський народ численніший. Один і другий -це комунізм, з тою різницею, що Ігославія, як ольва країна, не має в плані завообувати України, а Москва хоче здобути овіт. Тому ми розгля-даємо тітизм не як силу, що дає шось нового овітові, бо це такий сам на-ціонал-комунізм, як отелінізм, тільки різниця в тому, що один російський в другий ігославський. Один поневоляє безпосередньо Україну, як модерний чина російського імперіалізму, а другий борониться перед наступом Росії. Тітизм важкий нам опітьки, неопітьки він послабляє російський больше-визм, як негативна сила. В політичній площині він може комплікувати си-туацію Росії. Тому в цілій окупності зєробів боротьби з СССР тітївська еманіпация корисна нам, хоч овітглядомо-ми і тітизм -два протилежні овіти. Але тут нам не іде про овітглядомі питання, а про демобілізацію і послаблення потенції СССР.

Немає оьоголіні планів звернути, по явраз Китай піде слідами Ігосла-вії. Не треба зєбувати, що Сталін в доовіду з Тітою теж чогось навчить-ся. Про те, що Мао буде Тітою Азії, передчасно говорити. Як всякий випадок, це відордікло б війну.

Колі еліанти думать, що Мао лєкше буде опінувати, як Іанг-Кай-Шека, помілять-ся. Мао має вибір, якого на має Чанг. Мао може торгувати з СССР, а не лише з США. Злада з Китаєм МАО - це є всяких умов гірше ситуація для США. Бєбдуче, чи буде Мао Тітою Китаю, чи ні. Мао муоить бути імпе-ріалістичним, бо цього вимагає вє природа кожного варанту комунізму. Мао не буде сателітом США зє ніяких умовин, тимбільше, що в нього немає жодної потреби зєвзати з СССР. Мао -на нашу думку - може зєвзати жєбно тоді коли він сам понуватиме на силі підняти боротьбу з "білими чор-теми". Доки цього не буде, Мао не жєден конфлікт з СССР не піде теж то-му, що географічно -це вєжно йому. Зін тоді був би поміж двома силами і муоїв би прогрети, бо тоталітарні режіми, з природи своєї, не можуть на-хтувати прастіхезних моментів. Зєнки, коли оємостійні, тоді прастіх в них не першому плані, ає є зєвичайними сателітами енологічного тоталітарного оильнішого режіму /СССР-ІІР-ІІІ/. Думуємо, що Мао відчує "потребу" пши-рення своїх "ідеї", "зєволення" Індії, Індонезії, і т. пє. Питоме аєга Мао в Азії - це не питоме аєга маєти Ігославії. СССР може поділитися впливами з Китаєм, щоб не допустити до конфлікту, бо є чим діалітисон і з-ним! А чєбте такий партнером СССР не міг бути малій Тіто, маршал від па-родів. Тому подібна до Китаю ситуація бєде і з Німаччиною. Кремль має дві мірку-до своїх маєти партерів і -судити.

В жовтні, що Мао мріє про "визволення" Індії, це не є прикладом, що ніколи до Китаю прибув з Москви. Дубово Чанара, Воє і С. Х. з Пекінгу мав промовляти до індійського народу. Воє буцім то згинув в час овігової війни в летунській катастрофі, з тим часом він зник - в Москві. Зараз на овиді він знову. Чи буде він Мао для Індії? Чи дасть себе обманути індійський народ, як це зробив китайський? Не всякий раз, вже розпочав комунізм наступ на Індії.

Тільки неївні західні політики можуть думати, що в обличчі таких перспектив може Сталін допустити до титизму в Китаї, або Мао відкрити собі передчасно фронт з СРСР коли йому уміхатся, при безперспективній політиці Заходу, по відношенні до поневолених народів, горизонти далеко ширші: мобілізація Азії під гаслами "Азія для азійців" і в цій Азії бажання передової ролі Китаю теж по відношенню до Індії і т.п.

Мао не буде в ближньому часі Тітом. Він ним може отати лише годі, коли під його зручним керівництвом окомінізується Азія і він зможе підняти змаг на остелітє США, а самостійного партнера, з яким буде і СРСР і США рахуватися. Тому всякий розрахунок на титизм в Китаї омішний і наївний. Не довго Мао буде добрим осприником Сталіна. Якщо ж він отане Тітом Азії, то з цього вже користи впливотем жодної не буде, бо Азія вже не буде "європейська". "Білі чорти" вже підпливатимуть, як вопіють, во овоюти, прогнані з Азії. Щоб не допустити до поневолення комунізмом Азії, треба належного дооцінення фронту поневолених народів Росією. Як довго цього не зрозуміє Захід, так довго наступ большевиків продовжитиме переможною. Ключ перемоги над СРСР має А Б Н ! Не зможе США їх індустрія, техніка, як тах Англії осприювати політика. Все це несерйозні засоби на сьогоднішній вік - де ІДЕЇ ВИЙШЛИ НА АРЕНУ ІСТОРІЇ. Ми живемо в ідеологічному отолітті, а не в індустриальному. Колиш жив овіт революцій в індустрії, сьогодні живе РЕВОЛЮЦІЄЮ ІДЕЇ!

В епої творчої переможної ідеології живе фронт поневолених народів, в цій епої епої живе овіт комунізму, з цієї різницею, що має фальшиву, руйніну, але востати якусь ідею. В минулій епої натоміть це живе більшість західного овіту, який не розуміє це ролі і д е й в боротьбі. Коли Захід не знайде наязання до А Б Н, то немає дених на успішне протиставлення комунізмові, який остаточно буде переможений новим овітом, по родитсья в боротьбі на РІДНИХ ЗЕМЛЯХ, з кетакимб УПА, ОУН і фронту поневолених большевизмом народів.

Чи Франція може оспри осприювати перемоги комунізм? Як пліємо ці рядки, Борг Бідо продовж трьох тижнів неспроможності отворити ооціалітєми і радикальним уряд, намагається знайти вихід. Чи такий хаос в Франції може протидіяти комунізмові?

В одному із наших оглядів ми згадували, що оиле англо-ооцької демократії лежить м. ін. в тому, що там немає п р о п о р ц і й н и х виборів, а рінше звичайна більшість з тим, що всі голоси меншоті пропадуть. Збіроче пропорція - це одне із причин енерхізації демократії. В Франції або приїде до влади якась радикальна національна сила, що розвіже зачароване коло анархії, або вона впаде в хаос і обійми Торега, до чого яноні США ні Англія не допустять. Щоб Франція могла бути самостійною в своїх рішеннях, муотє в основі зревідувати засади ової демократії. Спрім цього муотє мати якусь ідею відродження. Це ж глум, що така багата велико-державо-імперія на леоці плану Маршала! А урожайні поля Франції лежать обдугом, бо немає кому їх упревлати. Виолід послаблення обичаїв, моралі, брех і д е і, що полоняла б людські душі.

Німеччина і Японія - переможаві, але здорові країни. Німеччина відроджується на очіх. Японія аргіється тех. Ми маємо багато болів і залишків невідомости до німецьких окупантів України. Проте ж нам незрозуміла політика Заходу, який не розуміє, що серйозна сила сьогодні на континенті поза залізною заслоном, яка може успішно протиставитися большевизмові - це німецький народ. В обличчі загрози повинен Захід призвбути минуле а організувати силу проти большевизму. Німеччину примирити все буде чаб. Чейже большевизм наступає. А яку армію континенту протиставляє йому Захід? Найбільшу армію має нікі... Швейцарія. Ми не приятелі Німеччини, але реальні політики, які шунуть тієї організованої збройної і ідейної, здорової сили, яка творила б в Європі протидію большевицькій агресії. Не вже може нею бути розізнена Франція? Чибо, що відродиться.

В безумовно цієї силі Англія, здорова, ідейно оильна, але треба, щоб це якась армія боювала континенту під англійським проводом. Це саме відноєзію до Японії, яка муотє одержати змогу організувати армію, бо тех на єзійському континенті не буде нікого, жодного кристалізаційного пункту опротиву і протинаступу. Роль головної протибольшевицької армії континенту може мати Німеччина а в Азії Японія. Політичне керівництво цієї кампанії належатиме серед білих народів заходу до Англії. Це ж торкається України, то ми вже давно в боротьбі на фронті ми видержимо і переможемо. Ми маємо ідеї і відважних людей, що за них ототять. Тому за всяких умов перемога буде за нами.

Взороубо з загарбниками УКРАЇНИ

РЕВОЛЮЦІЙНЕ ПІДПІЛЛЯ В УКРАЇНІ.

На еміграції, чимраз частіше зустрічаємося з загадочним окресленням визвольної боротьби в краю, яку веде ОУН - УПА - УГВР. Деякі наші еміграційні "демократичні" круги, просто намагаються применшувати важливість цієї боротьби, а де вже не можна перелічити фактам, які так багатомовно ілюструють визвольну боротьбу на рідних землях, там стараються заступати пряму назву революційного фронту ОУН - УПА - УГВР, новим назвом як напр. "українські партії", "підпільний рух" чи в найкращім випадку "визвольний рух". Це з певною ціллю окреслення, передовсім популяризоване серед середовищ т.зв. "демократів", та марксо-соціалістичних "революціонерів", які силою факту переконалися врешті, що існування такого визвольного руху в Україні їм не заперечити ані замовчати. Але вони ніяк не можуть погодитися з цим, щоб "одна партія" мала на рідних землях "монополію", а тимбільше та "партія" яку наші "демократи" і марксистки разом з комуністами, ненавидять воіма відради своєї душі, та поборють її воіма методами і способами. Тому то у своїх партійних органах, деклараціях, чи відозвах, навіщо не пишуть протекторного окреслення визвольної боротьби в краю, а особливо замовчують існування та підважують важливість її організованого авангарду, що має чітку і загально відому назву ОУН - УПА - УГВР. Ціль замовчування передовсім ОУН, що є ідейним надхвищенням і дупер сучасної визвольної боротьби, а також замовчування УГВР - революційно-підпільного проводу воіштої України, є воісім яода. Це на руку не тільки нашим "демократам" та націонал-комуністам, але передовсім комуністичному режимові, який рівнож старається, викликати враження, що в УПА не має ясного ідейного заложення і політичного проводу, та що вона є тільки зосередженням "українсько-німецьких фашистів", "бандитів" і т.д., яким вже не має воротня до легального життєвого стану. До цього же нашим "демократам" вдається, що коли вони окликатимуть прямої назви революційного фронту, то тим самим вдаються їм викликати серед неорієнтованої в країних відносинах еміграції враження, що в краю хоч і існує підпілля, але воно є своєрідним яншем утечі від більшовицького терору, без ідейного та організаційного оформлення. В цьому з напрямку, з тов самою ціллю, ведеться тим самим колами вперте намагання щоб порізники бодей в уяві, два існуючі взаємодоповняльні себе на рідних землях чинники ОУН - УПА. Розмисляючи, що існування УПА в жорстоких підсоветських умовах є коротким, вони вже готові зложити її врешті овою дашину у формі... її знищення, але за те, змарши, що ОУН існує від двох десятків років і жоден окупант, за жодних умов не воєлі її знищити, вони свідомо вживають різних інтриг, викликають цілий ряд наклепів, приписують фантастичні речі ОУН, з метов її компромітувати серед українського народу, змарши, що так довго, як ОУН є народом і народ є нею, не має сили щоб могла її знищити. Викривлення дібного стану в Україні, натрапляє на пригодні групи, особливо серед цих людей, які не мали нагоди бачити і заціпенати зоближкя, що таке революційне підпілля, і хто є такий підпільник? Очевидно, що підпільник є сьогодні ціла визвольна боротьба українського народу на рідних землях що ведеться безпосадно проти сталінських наїеників. Хто такий підпільник, які його завдання і цілі, говорить нам ясно помічена поіште крайова інструкція п.н. "Підпільник". Вона на рідних землях призначена з комуністичних причин, тільки до внутрішнього житку, але тут на еміграції, публікуємо частинку з цих суворих законів підпільного органу воіштої України, якому на ім'я: ОУН - УПА. Бачимо які широкі іривні і

моральні якості підпільників, які творять сьогодні ядро ОУН - УПА, а чим єсам, ядро Визвольного Руху. Підпільна боротьба, Визвольний Рух, чи Воєнча Україна, то ніщо іншого, як організований революційно-визвольний фронт українського народу, якого душою є ОУН, збройним рам'ям - УПА а Революційно-політичним Проводом а УГВР. Їх високоякісні, ідейні, повні посвяти і героїства кадри, що готові кожною хвилиною йти на смерть за український народ, це є революційне підпілля і сотки-тисяч підданих воєнціо ідеї визволення України - підпільників. Немає на рідних землях жодних "рухів", партій, середовищ і т.п., вони є тільки на еміграції, бо тут далеко від дійсної, не паперової, але кровавої боротьби, і тому можна їм безпечно творити різні, "рухи" партій, "об'єднання", "уряди" і все інше, що тільки може породити хороше буйна фантазія "революціонерів" що побоюють революції і її авангард, та "демократів", що змагають до знищення визвольного руху щоб самим воевладно стати в кермі неіснуючої це держави. В край існує тільки український народ і його визвольно-революційний фронт, що є заразом ідейно-політичним, збройним та керівним авангардом, його сучасною героїчною визвольно-революційною боротьбою за УСРД.

П І Д П І Л Ь Н И К

/Скорочений передрук крайової інструкції/

Кого називаємо підпільником? Підпільником називаємо кожного провідника, чи члена Організації, стрільця, чи командира УПА, Воївки, СКВ. Всі ці люди живуть у меншій, чи більшій мірі підпільним життям, і їх обов'язують закони підпільника. Відвага, багаторічній настрої, працьовитість, інтелігенція, ідейність повинні характеризувати підпільника. Кожний підпільник являється носієм ідеї визволення і борцем за неї. В того заложення він повинен виходити і це пам'ятати на кожному кроці. Кожного дня повинен спитати себе, що він сьогодні зробив, а що міг зробити для ідеї визволення. Треба кожному знати, що ми не є урядовцями, нашітими організації, чи УПА, і як тільки властяться окрикти від сьє звержника, то можна робити, що йому подобається, або взагалі нічого не робити. Вас силою до організації не втягнули а пішли Ви там в національного обов'язку і цей обов'язок муємо сповнити. Тому не можна обмежити свою роботу до шаблонного передавання наказів з гори в низ.

Завданням кожного підпільника є виконувати всі накази і заарядження сьєму, та шильно отезити, як їх виконують другі. Підпільник являється левим провідником отручення. Тому повинен подати поради людям, з якими зустрівачься, чи в них перебуває. При зустрічі, чи постоск, інформувати людей про подію. Крім сьєвих функційних завдань поширювати ідею сьєбоды, братерства, та розяснювати, що боротьба за УСРД є життєвими інтересом кожного українця. Якщо нерає заіснують сьєвні випадки /спалення, грабіж, вбивство/, нанесені ворогом, то тєді підпільник муєть сьєвим сьєвчуттям і поміччє допомогти потерпілому. Це є підпільник міг достаточне відповісти на всі питання, муєть багетє читати і прочитанє заворвати. До цього взяти всі наші видання, пресу, та допоміжні книжки. Не вільно збувати чимбудь. Ви все можете більше довідатися, як селянина і його треба правдиво інформувати.

Підпільник муєть служити для отручення сьєвотим прикладом. Він не сьєє в кожному випадку шприти отрухитливі вістки, чи передчуття. Чим гірші отрухитники, тим більше отручення вимагатиме від вас порад, та хоче сьєвити вас звержками і напихитками. На всякі згадки про сьєвни, чи інші акції проти нас, підпільник реагує холодно. Ми на все приготовані. Грушкєні в боротьбі нас не заломлять. Ми сьєвотимі того, що не легко прийдесться нам боротися і видержати. Це не одна сьєвота, не один отрул буде спрямований на нас, та це підпільника не отрухить. Справжній революціонер - герой сьєвотимєть сьєвоті в вічі.

Діяти про поведєння. Пам'ятати, що населення нас на кожному кроці сьєвотимєть і це, що бачить в нас, та думає про діліть отрухитники. Найбільше народ не любить сьєвотілля. Тому підпільник ніколи не сьєє держувати, ходити в ролі з'їдеца хліба, бо сьєм сьєвотимєть неприхитливі відносини до сьєбє. Коли не має отрухитникої роботи, то треба пона-

гати господарям, в яких перебуваєте в їх щоденній праці, /це тоді, коли обставини не вимагають коноспірації/. Не брати під увагу свою власну особу, бо для себе особисто не працюємо. Тому вести себе так, щоб якнайменше стягати небезпеку на оточення. Обов'язує кожного підпільна отрога коноспірація. Не потрібно вештатися /тим більш зі зброєю/, робити згромадженнь, та демонстрацій. Чим підпілля більше законоспіроване, тим воно сильніше. Підпілля для ворога являється міною, яка не знати де і коли вибухне. Себе і населення треба настановити на тривалість нашої боротьби, яка може затягнутися на довше і ми без зітхань будемо дальше її продовжувати. Ми віримо що шлях яким ідемо - правильний. За нами правда, за нами і перемога! Ми не самі. З нами всі овободюльні народи світа.

"Кожний думай, що на Тобі мільонів стан отоїть, - що за долю мільонів мушиш дати Ти одвіті". /І.Франко./ - Вище наведені вказівки обов'язують кожного підпільника. За недодержання винні будуть потягнені орг. властями до відповідальності.

---000000000---

ЯК ЖИВЕ І БОРЕТЬСЯ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ

Скорочений звіт за перший квартал 1947 р.

Подаючи на сторінках "В.Ш." скорочувані крайові звіти, маємо на увазі подавати українській еміграції, точні і правдиві повідомлення, про життя наших батьків, братів і сестер на Рідних Землях, на яких всевладно і зоростоко гуляють червоні російські імперіалісти. Зі звідомлень бачимо, що понад сподівання невірених, проти волі сталінських поневолювачів, український народ живе, бореться і перемігав. У звітах часто зустрічаємося, з дуже дрібничковими, або як декому виглядає, маловажними справами. Але інакше всі ці "малі події" трактується на Рідних Землях, бо від них не рідко залежить життя і майбутнє одиноких, родин, а загальному, цілого народу. Коли ми будемо в оці, на основі цих правдивих звідомлень, відтворити дійсний образ життя і боротьби нашого народу, ми побачимо зразу, якими маленькими є наші "еміграційні справи та спори", а якими великими і спорівнаними недооцінними є ідеї і чини оставших на Рідних Землях наших друзів, родин, далеких і близьких рідних, що зливаються в одну суцільну спільноту, який на ім'я: Українська Нація.

ХАРАКТЕРИСТИКА ТЕРЕНУ

Звіт охоплює райони: Войничів, Калуж і Перегінськ.

Стан і зміни в больше- В о д н и к л і в с в н а: 16 січня настановлено емійській адміністрації: голову сільради в Томашівцях - Паприча Василя с. Матвія /попереднього голову вештовали Укр. Повстанці/. В другій половині місяця усунуто з роботи секретаря РК Сиринку /укр. схід./. Причини звільнення невідомі. На місце Сиринки назначено в місяці березні Василея /москаль, точніших даних про нього немає/.

В с.Завадка РК-ом назначив на місце дотепер незатвердженого голови сільради Садули Івана - Лугового Михайла - місцевий українець.

Дня 21.II. в с. Негівцях РК усунуто голову сільради Лісевича Дмитра, а на його місце назначив Красуцького Дмитра - місц. укр., який закінчив курс голів сільради в Станіславові.

Дня 6.III. в с. Томашівці РК-ом звільнив з роботи голову сільради Паприча Василя, як малогромотного та секретаря сільр. Маркіяна Строміша, як малолітнього. На їх місце назначив головою - Гушкала Володимиря, секретарем - Кондрата Василя. Обидвоє місцеві, українці.

К.В.З.У.С.С.Н.Ві Зсправі сільської адміністрації в світ. часі зайшли слідуючі зміни: Дня 1.I. в с. Мислів большевики заарештували о. секр. сільр. Кучеру Івана закидуючи йому співпрацю з революційно-визвольним рухом.

Дня 12.I. в с. Калоске назначено нового голову Лазарюшина Івана сина Гаврила і секретаря сільр. Романів Павли сина Федора. Секретар

категорично відмовився від узякої роботи і не працює по сьогодні.
/Попередня сільр. управа звільнена за незадовільне виконання своїх обов'язків/.

В кінці лютого в селі Бронів "Осада" заарештовано Українськими Повстанцями голову сільради Локатир Миколу. Большевики на його місце призначили Завіського Миколу сина Андрія з Кам'яця Подільського.

П. а. в. а. г. і. в. ш. ч. в. а. і: На місце заарештованих Укр. Повстанцями голів сільрад в с. Льджана і Топільсько большевики в місяці лютому на місце голови сільр. с. Льджана Зварин Гриня призначили Осар Онуфрія - місц. українця, а на місце голови сільради в с. Топільське - Лесика Пилипа, призначили Поташника Якова - місц. українець.

Дня 8.І. зайшли деякі зміни в перегіньському лісопромгоспі та двох лісопунктах: Ясені і Небилі. З посту замісника директора лісопромторгу усунуто Мельничковича Льва. На його місце настановлено буншого начальника лісопункту в с. Перегах - Певчука Петра. В лісопункті Перегіньському усунуто буншого начальника - депутата. Пост його обняв Мельничкович Лев - бунш. замісник дир. лісопромгоспу. В лісопункті в с. Ясені усунуто начальника Балусняка. Пост його обняв Юрій Лев.

Вище подані зміни переводимо з огляду на це, що дані особи не виконали річного плану заготівель.

Дня 19.І. в с. Ясені призначили большевики на голову сільради Федора Михайла. На замісника сільради призначили Дембу Романа. На секретаря сільр. призначили Надрагу Миколу.

Попереднього голову сільради Брєвого Матвія заарештували больш. а відтак замордували в тюрмі в Перегіньську, підозрюючи його в співпраці з Укр. Повстанцями. Секретаря сільр. заарештували Укр. Повстан. Замісник захворів і його большевики звільнили.

Дня 2.ІІІ. звільнили больш. в с. Небиліві голову сільр. Сломчака Петра. Пост його обняв Зінич Василь. Дня 15.ІІІ. усунули з посту голови сільр. Зінич Василя. Пост його обняв попередній голова Солончак Петро. Рівноч звільнено секретаря сільр. Мельника Миколу, а його пост обняв Вагилевич Єліян.

Дня 16.ІІІ. в с. Льджане на пост замісника голови сільради призначено Ілжика Петра, а на пост секретаря сільр. призначено Якіль Івана.

В м. березні в с. Рівня на пост секретаря сільр. призначено Кузіва Засяка. Його попередника звільнено з причин хвороби.

Дня 11.ІІІ. заарештували больш. в с. Вільхівці голову сільр. Посту його не обняв ніхто.

В початку січня на терені цілого надрайону повернули на свої місця голови і секретарі сільр., які перебували в Станіславові на 8-місячньому допосильному курсі. Курсом кермував представник з області /прокурор/. На курсі перероблено слідуючі матеріали: історія ССРСР, укр. мова, загальна географія, конституція ССРСР, організація праці в сільр. /це все в конспектах під диктат/.

В а. в. а. в. а. в. а. Р. В. К.: Зарядження РВК в звіт. часі були спрямовані головню на підготовку населення до виборів, звозка дерева в лісу і вирівнювання всяких податкових залежностей за рік 1946. Важливі з них - це: виготовлення списків виборців і виборчих урн /в кожному селі/, переведення реєстру населення, худоби і нерухомого майна, виготовлення і пересилка до районів бланки статистичних звітів про депутатів сільських рад, які були обрані в 1940р., зокрема про тих, які зараз ще працюють в сільр. Інші - це вивозка і вивозка ліса, здача м'ясопоставки за перший квартал 1947р., покладання задачі картопель /30 % від назначеної кількості контингенту/ і т.п.

Населення, як звичайно, на кожному кроці бойкотує і не виконує цих наказів. Політичні і господарські зарядження больш. отартаються реалізувати при допомозі військових частин /війська надрайонцентрів, стрілецькі і кавалерійські пр. в сел. гарнізони/. З ліса по дрова майже не їде ніхто /за відмовою людей, до яких больш. зайдуть самі і силос вивезуть/.

Коли больш. побачили, що їм і силос не вдається змінити постави населення до їхніх заряджень в справі вивозки дерева з лісу, почали вони шукати інших прийомів. Прим. в областях Золотоліського району - Томашівці, Негинці, Руменів і багато інших - больш. робили облави на худобу, збирали від них документи, відсилали в ліс /назначаючи конно-

му норму/ і говорили, що віддадуть документи, коли будуть виконані наложені на них норми. Коли і це не помагало, /бо люди зміли добре скриватися перед більшовиками/ для застрашення - більшовики почали судити тих, які не підпорядковуються їхнім наказам. Прим. за відмовлення від лісозаготівлі воєнлізівський суд засудив 2-ох селян з с. Середне, а то: Павіж Степана на 5 років тюремного ув'язнення і Андрій Михайла на 3 роки. Також ніхто не хоче добровільно здавати понаднормовий контингент картоплі. Ями з картоплями больш. розбивають і бараболою забирають самі. Прим. в с. Підгірки район назначив злати понад план 3 тони картоплі. З того вдалося їм на протязі звіт. часу грабунковим способом стягнути 1, 2 т. Подібно у всіх селах терену.

Подібна постава населення до молока - і м'ясо - поставок. До молочарень в загальному населення молока майже не носить, мотивуючи це тим, що не має корму для худоби. Більшовики і в цьому випадку стараються добитися кращих результатів дорогою застрашувань, судів і т.п.

Посилений контакт РК з сільською адміністрацією - головами сільр., секретарями, вчителями, фінагентами і т.п. помітний був в м.січні. Крім відправ, яких в кожному районі відбулося по 2, район кожного тижня закликав актив сільської адміністрації виключно з т.зв. виборчих комісіями до райцентру. Там влаштовувалися для них різні семінарі, зв'язані з підготовкою до виборів. На відправах, в м.січні, по райцентрах головне обговорювано питання, зв'язані з "виборами". Крім голів РК на відправах були присутні секретарі РКПбУ, чи начальники РО МГБ, які широко розводились над темою "українсько-німецьких банд", як чинника, який активно буде перешкаджати населенню виявити "вільну думку" в день виборів. При цьому закликалось присутніх до співпраці з рад. органами безпеки в цілі остаточного нищення решток "укр.ім. нац.". "Бандеровський рух ще майже знищений; роботу свою в зв'язку з їх постійним винищуванням поступово припинюють і зводять до мінімуму. В районі залишилися лише одиниці /випівки села/, яких немає чого боятись. Ви всі повинні помагати органам безпеки у їх остаточному знищенні. В дні виборів ви повинні документально продемонструвати свою відданість радвладі, ідучи першими віддати свої голоси за кращих синів і дочок народу" і т.п.

На відправах голів сільрад і земгромад і заготувачів ССТ в другій половині м.березня обговорювано "план закупки держ-зерна" на селах поодиноких районів. Зазначено, щоб зерно від селян "закупити" найпізніше до 20-го квітня. План "держзакупу зерна" становив одну п'яту частину загального контингенту зерна. Прим. на с. Тужилів /250 чисел жителів/ назначено план закупу 40 цент.збіжжя.

На кожній відправі багато говорення присвячувано справі вивозки дерева з лісу. Закликалось усіх голів і секретарів сільрад, щоб до 10 квітня були вивезені повні норми лісозаготівель.

В загальному голови сільрад зі своїх обов'язків виявляються незадовільно. Якщо до певної міри стараються виконувати свої обов'язки, то тільки тому, щоб не слухати все доган і погроз з отороки більшовицьких урядовців, і боятись суду. Праця голів сільрад залежить також багато від натюку і нагляду уповноважених райкомпартії і урядовців з району.

Земгромади є отворені майже у всіх селах. Активної роботи вони зараз не проводять. Час-до-часу район кличе їх на відправи разом з головами сільрад і засталяє їх допомогти головам сільради реалізувати заридження господарського характеру - збірка контингенту збіжжя, проводити закупівлю зерна державі після планів держзакупів, контролювати підготовку селян до весняних робіт і тп.

На протязі звіт. часу больш.політ. кампанії проходили під слідущими лозунгами: "9 лютня 1947р. - день виборів до Верховної Ради УРСР", "Відамо всі свої голоси за кандидатів оталінського блоку комуністів і безпартійних", "Хто хоче, щоб наш народ був завжди єдиним і єгуртованим, той голосуватиме за кандидатів блоку комуністів і безпартійних", "Хто хоче, щоб ССРР і його невідримана частинка складова Радянська Україна і надалі були сильні і могутні, той голосуватиме за кандидатів блоку комуністів і безпартійних" і тп.

Господарчі: "Готуючись до виборів у Верховну Раду ССРР, будемо зміцнювати і ширити соціалістичні методи господарювання, піносити теми відбудови і розвитку народнього господарства", "Новими виборчим перемогами безперервним підготовкою до весняної зівки зустрінемо все-

народне св'ято - день виборів до Верховної Ради УРСР". Далі - "Ліквідувати недомогання в лісозачотівці і лісовивозці - бойове завдання", "Всі підводи на ямах жидів", "Саботажників - до відповідальності!", "Ліс країни найважливіше господарсько-політичне державне завдання" і т. д.

В о р о ж і а к ц і ї : Протягом звіт. часу больш./війська обласного МГБ - ком. Александров/ перевели ожильні облоги в селках цього терену. Ця частина кількості від 500-1000 чол. проводила облоги в січні в районі Войнилів., в другій половині лютого і в березні в Перегінщині і Калужині. Метод переведення облоги: досвітком /4 год./ больш. обкладали 2-3 села і около 6 год. починали перевірку. Найбільше звертали увагу при перевірці на печі і підлогу. В одного господаря під ряд шукало кілька груп, зривали підлоги, розривали печі, на підозрілих для них місцях, по хатах і клунах копали ями /около 50 см. глибокі/, а відтак ще в ямах штикали дротами. Облога на село звичайно тривала 2-3 дні. Хоч були села - Невища, Берлоги, де облоги тривали через цілий тиждень. Під час облоги арештували большевських підозрілих для них людей, деяких відставляли до району, а більшу кількість відпускали з сілярки.

Ці облоги дали большевикам наступні успіхи:

10.I. в с. Томашівцях /Войн. р-ну/ больш. відкрили оховок, де тоді перебували кул. інформатор Грім, його боевик Скала і санітарка Христа або Оля. Під час відкриття больш. оховку повстанці почали відбиватися, але - бачучи безнадійне становище - понизили документи і розірвали себе гранатами.

14.I. в с. Завадка /Войн. р-ну/ больш. обкочили будинок, де квартирувало 4-ох боєвців з РСВБ: Бурлай, Данилюк і Ор.... Повстанці з револ. пістолем на устах героїчно відбивалися від больш., але тому, що сила їх була переважною, вони згнули там смерть героїв.

15.III. в с. Берлоги /Берег. р-ну/ впали смерть героїв: др. Лісненко і його трьох боєвців: Бистрий, Степовий і Монька, а також старичий того ж села др. Хмара з своїм помічником Дунаєм. Під час облоги в тому селі больш. відкрили багато оховків, зловили Сопруна /бувш. кул. пропаганди/, заарештували около 10 людей, які зараз перебувають в тюрмі в Станіславові. Багато з тих людей засуджено на 10 років тюрми.

5.III. в с. Невіща больш. відкрили оховок, де тоді перебував рай. реф. СВ Кал. р-ну - др. Залізняк і двох його боєвців. Боєвики попали в руки ворога живими - Ерченко і Чабан, а др. Залізняка больш. дістали неживого.

Крім облог, які проводила група Александрова, /обл. опер. МГБ/, район при допомозі своїх військ /в гарнізонів в районі і тп./ проводив кожний в своєму районі досить облог, але ці облоги не дали большевикам жодних успіхів.

Протягом 2-ох тижнів від 8-22. I. область проводила докладну перевірку в Карпатах на лінійку Лімниця, Бистриця. З області брав участь і полк військ МГБ. Облога не дала больш. жодних успіхів.

На протязі звіт. часу на терені надрайону оперували спец-боївки районні і обласні. Головно оперували воєни в горах і Чорному Лісі. Величина цих груп від 10-50 чол.

Засідками больш. почали оперувати вже в місяці березні. До цього часу операції больш. обмежувались до облог і наскоків на села. Засідки больш. держать переважно: на краях села, від ліса, лугів і поля. На засідку йдуть звичайно звечора. Останньо примінили тактику: в середній селі, під оборогами в столілах і тп.. В селі в засідці бере участь 5-10 осіб, під лісом, лугами і від поля 8-12 осіб. Про кожну засідку подати важко, бо больш. на засідках конспіруються.

Питоми для військ МГБ, що оперують в терені, є якнайбільш пограбувати і знищити. Не пройшла ще до тепер кі одна облога чи перевірка, де б не пропали "дялькові" якісь /часом дуже цінні/ речі з хати. Грабункових фактів з сторони больш. є стільки, що подаю лише кілька заготованих:

23.I. в с. Копанках /воєн. р-ну/ больш. пограбували одного переоселенця зва Сяну /прізвище непомане/. В нього забрали все, що тільки мав. Замк бандита порпались в хаті, господарня мусіла стояти боса на світу під хатою.

На шляху Калуж-Копанки больш. під маскою басараїв /зі зброєю/

грабували гроші в деяких, що вертали з ярмарку, людей. Гроші пограбували в таких громадян с. Копанки: Паньків Іван 1300 руб., Лудка Яць 600 руб., Шкемта Степан 60 руб.

9.II. в год. 20-ий 4 большевики, які верталися фіром з Калуша до Войнилова, в с. Томашівцях напали на хату господаря Кузь Федя. Побивавши вікна в хаті, напасники вдерлися до хати і взяли за бандитське діло: один кинувся до жінки господаря хати і хотів її знасилювати, другі почали виносити з хати всякі речі, які тільки попали їм під руки /включно з кухонним начинням/. Побивши ще добре господаря, коли той почав ставати в обороні свого майна, бандити поїхали до Войнилова. Коли господар звернувся в цій справі до МВД, там пообіцяли йому, що винних будемо потягнути до відповідальності.

В с. Копанки в господаря Коломиць Івана 4-ох озброєних большевиків намагалося нічого пограбувати речі з хати. Зчинивши крик, господар з дітьми примусили больше. втікати.

12.III. в напрямку Калуша до млина в с. Моостице приїхало 8 больше. З цього млина бандити ці забрали все господарське збіжжя і виїхали знов в напрямі Калуша. Слідуючого дня господарі віднайшли /за слідом/ це збіжжя під мостом, де були його закопали грабіжники.

12.III. в с. Копанках участковий рай. МВД Лисенко з товаришами вкрали в одного господаря /переселенця/ корову, яку зараз таки на місці зарізали. Половину м'яса вопіли грабіжники вивезти до району, а половину були змушені залишити, бо власник помітив це і почав кричати.

Протягом звіт. часу на терені надрайону впали, чи були арештовані: в м.січні: число вбитих 10 чол. чл. ОУН, зловлений 1 чол. - Запорожець, в м.льотому: число вбитих 16 чол. чл. ОУН, в тому числі 9 стр. УПА, в м.березні: число вбитих 8 чол. чл. ОУН, /праців. ОУН/

П о ш т о в и й р у х: По райцентрах є пошта з філіями по селах.

В кожному районі є по 3-4 поштові філії. Зрайону до сіл пошту передавалось дуже незадовільно. В кожній районній газеті з м.січня були поміщені статті з критикою про незадовільну роботу пошти. В місяцях льотому і березні робота пошти покращалась. Пошта до сіл доходить два рази в тиждень. Найбільше пошти приходить з земель СРСР, хоч також велика кількість пошти приходить зза кордону - США, Англії, Франції, Мадярщини, Польщі і тд.

Г о с п о д а р к а: Досить великий натиск в м.льотому і березні поклали больше. на організацію колгоспів у селах, де вони були отворені в 1940/41 рр. До цього часу не добились жодних успіхів, крім села Голень, де при допомозі місцевого провокатора-стрілка Бурківського Петра на листу "добровільно-вступачих" втягнули вже кілька людей /з родин отстріків/.

Райземвідділи /за директивою з області/ планують зараз територіальний розподіл сіл по артілях колгоспів /в склад одного такого артіля опочатку мають входити 2-5 сіл/. Таких артілей-колгоспів передбачується стільки, скільки було колгоспів в 1940/41 рр. Це намічено тому, що больше. з одного села важко буде зібрати стільки "охочих" до колгоспу, щоб в одному селі можна було заложити колгосп. Це покищо план на папері. Больше. на практиці їх ще не переводять.

МТС-и проводять зараз /на папері/ ремонт тракторів і інших рілних машин. Підготовляють до весняних робіт.

6/ Лісова господарка: На терені надрайону лігоспи є в Перегінську, Рипянка-Яворівка, Болахові; лісопункти є в Ясені, Мебілові, Завон, Болахові, Копанках, Яворівка-Рипянка. В Болахові є також агенція фірми Одастрест якої філія є в Долні.

На протязі звіт. часу, головнo в м.льотому і березні больше. сильно натискали на виручку і вивізку дерева лісу. Крім цього, що з кожного села виганяли підводи і людей до вивіски дерева в лісу, до роботи визначили відповідну кількість військових частин. Такі військові частини - лісоруби кватерували: Завій - 300 чол., Кадобна - 20 чол., Рипянка - 200 чол. Крім цього військо, яке не кватерувало на місці, автомашинами вивозило дерево з лісу.

Протягом звіт. часу в лігоспі і в лісопунктах воєн.р-ну вирубано 4105 км. лісоматеріалу і 1062 фір опалового матеріалу. У вирубці і вивізці дерева в воєн.р-ні брали участь робітники і підводи....

Букачівського і Рогатинського р-нів.

П р о м и с л : Войнилівський райкомбінат працює досить незадовільно для більшовиків /завідуючий Юрченко, укр.охідн./ Ковальський, італьянський, кошикарський,, боднарський та гончарський цехові виробничі інструменти не виконують навіть наполовину. Деякі краще працюють шевська та кравецька артілі. З усіх цехах райпромкомбінату працюють робітники з таких сіл району: Томашівці, Дубовці, Солець, а найбільше з Войнилова. Оплата праці робітників низька. Битлові умовини робітників невідрадіні. Всі робітники галичане прохарчовуються з дому. Відношення робітників до більшовицької влади вороже, головне тих, до їх силос заставили більшовики працювати.

Державні моторові млини: Сівка Войн., Негівці - працювали з великими перебоями. Часто поувались мотори, яких не було кому скоро направити. За переміл збіжжя управа млинів брала від 100 кг. збіжжя перемеленого на равову муку 10 кг. мірки, за переміл 100 кг. збіжжя на білу муку 15 кг. Водні млини сіл Середне, Верхня, Мостиде - майже зовсім не були чинні.

К а д р о в и й : В керівництві масло-заводу з початком січня зайшли деякі зміни. І.І. звільнено з роботи бухгальтера Ількова Василя /на його власне бажання, зараз працює в області/. Змінено майже всіх урядовців: директора, секретаря, рахівника і тд. Місця бувших працівників - місцевих українців - обняли самі москалі.

В укргазі при кінці грудня 46р. звільнено з посту директора Полинєва Петра /москаль/ і перекинено у Львів старшим геологом. Причина звільнення невиконання річного плану видобутку газу, невміння кермувати роботами підприємства, а також крадіж/при кожному розподілі промтоварів більша частина переходила в його руки і його опільників/. Другий директор /на місце попереднього/ Боливін Іван, уродж. 1895р., москаль, партійний, освіта - геолог.інститут "партінженера" з запла-том 1700 крб. в місяць, прийнятий дня 31. XII. 46р., а від 15. II. 47р. перенесений в газозавод Битків, його місце обняв знову москаль.

На всі підприємства, фабрики і заводи району більшовики наклали понадпланові норми виробництва "в честь всенародного свята дня виборів, та зближачися нових роковин жовтневої революції під кличем: "достойно зустрінемо жовтень!"

Всі млини за винятком млина Калуж "Річка" /електричний/ у звіт. часі були нечинні.

Т о р г і в л я : Торгівля РСР відбувається в олідуючий опосіб: накладається на кожну кооперативу план закупу і продажі товарів, що в дійсності ніколи не покриваються планом. Пересічний торговельний оборот виносить 70% назначеної кількості /в тому 75% товарів становить горілка/. Кращий товар - мануфактура і тп. "продається" в заміну за м'ясо, яйця і тп.

РСР постачала такі товари до ССТ Войн. р-ну: сіль, сірники, нафта, парфуми, шкурки, горілка. Таких товарів, як мануфактура, цукор, мило і тп. в дуже малій кількості.

Пересічний оборот усіх ССТ Войн. р-ну за місяць виносив около 250.000 крб.

В керівництві РСР по районах переважно самі москалі і жида /часто прикидуються українцями/. Вони часто звільнюються з роботи, переходять на іншу, чого не вільно робити місцевим працівникам, зміюця по принятті одержують поважні приділи харчів, промтоварів. Знову ж місцеві робітники, навіть ті, які працюють вже по три роки, до сьогоднішнього дня не одержали абсолютно нічого.

В Калужі має одну крамницю отаніславівський "Военторг", де працюють продавщицями дві руски, а отаніславівський "Спецторг" має одну крамницю, де працює одна руска; "Артіль інвалідів" має 4 закусочні, одну шевську майстерню, один фотографічний заклад, "Артіль Харчевик" - дві закусочні /продаж солоної води, цукорків та печликів. За 1946 р. вироблено около 2 тонн всього/, працюють два місцеві.

Держторг /Калуж/ - одну столовку, одну чайню, 3 закусочні, 2 шкільні буфети, одну кішану і одну свочеву базу та підсобне господарство /21 га орної землі, 6 коней, 4 корови, 25 овнає/.

Б у д і в н и ц т в о: Калузькому відділі підлягають райвідділи: рошнітівський, войнилівський, перегінський, галицький, бурштиновський, калузький. В Калузькому Дорожному відділі при РВК з початком 1947р. заплановано ремонт доріг довжини 7 км. /перший квартал/, будову моста в с.Тужиліві, довжини 33м. на річці Чечні і ряд малих мостиків в інших селах району.

Зараз головну увагу приділяють "закінченню" будови моста на Лінниці в с. Вістові.

З початком січня 1947р. больш. зліквідували більшу кількість "ушосдорів" /дорожніх відділів/ при МБД. Зараз без праці перебуває около 70 чол. східняків, які виїждять вглиб СРСР.

На річці Болохівка між сс. Болохів і Завадка Шляхвідділ /ЗШНЛІВ/ почав будову моста. Через брак фахових сил і пасивне ставлення робітників при роботі, робота цього моста проходить дуже повільно.

В м. березні войнилівський відділ народньої освіти порушив будову шкіл в сс. Завадка і Перекоши. Оба села мають одержати по дві вантажні автомашини для перевезення всяких будівельних матеріалів і окремих інженерів.

В м. березні больш. поклали натиск на телефонізацію в поодиноких районах терену. Телефонічні сполучення в: Середне, Сівка Войн., та Мокшівці з Войнилівом; Підгірки, Хотинь, Вістова, Студінка, Підмихайла, Пійло, Голинь з Калушем; Небилів, Слобода Неб. і вільхівка з Перегінськом.

С а н і т а р н а с т о р і н к а. Крім лікарень в райцентрах в терені в мережа фельчерсько-акушерських пунктів. В кожному районі в 8-10 нових фельчерсько-акушерських пунктів. На такому пункті працює 1-2 фельчери. Переважна кількість це українці зі СЗЗ. Трапляється також москалі і жида. Ці медпункти в обмежені санітарним устаткуванням і тому допомогу хворим вони дають в дуже мінімальній кількості.

П р о п а г а н д а: На передвиборчих мітингах по селах і установах райцентрів багато говорено про "німецько-українських націоналістів". Іб.І. в с. Підгірки провів збори з десятиниками та вчителями села нач рай. Лобач /Калудина/. Згледував про Визвольні Змагання, в яких - по його словам - пацани і капіталісти під керівництвом Скоропадського, а потім Петлюри хотіли загнати в роботу всі трудячі маси України. Доказував, що Скоропадський і Петлюра, а в пізніших роках Коновалець і Бандера були на услугах німецького імперіалізму. На кінци "охарактеризував" сучасних "українсько-німецьких націоналістів". "Фактами" доказував про їхню "злочинну" діяльність /вчислює окремі випадки ліквідації агентури МБД-МГБ Українськими Повстанцями/, та переконує заохочував присутніх, щоб через рідні "бандеровців" переконувати тих, що криються де в селі, до зголошення в "повинниця". Доказував також що Українські Повстанці широко не висвітлюють своєї ідеології, бо вона фабрикавана гітлерівськими ідеологами. На кінець заохочував до участі в підготовці до виборів - населення. Не відбулося ні одного передвиборчого мітингу в терені, де б больш. не висвітлювали Українських Повстанців, як вояків українського народу.

Між закликми і лозунгами про вибори в терені було розмалювано багато закликів проти Українських Повстанців: "Смерть Українсько-німецьким націоналістам" і тп.

На населення не має больш. пропаганда колдних впливів. Газети, якщо населення купує, то використовує тільки, як матеріал до курання.

ПОСТАВА МАС У ВІЛНО-

ШЕННІ ДО ВОРОГА

Постава мас до больш. дуже ворожа. Трирічна школа другої больш. запланувала виявила перед населенням аластиве больш. обличчя. Кожен громадянин розуміє раду, як воєні контингенти, податки, корми, отахановщину, колгоспи, вештування, побої, гребунки, швиї на Сибір і тп., що так вїлося в печінки козній людині. Державу СРСР вважають, як втілення біди, нужди, голоду і терору.

"Серп і молот - смерть і голод" - популярна приказка немого населення. Ворожість ця доходить до нещастя, бо немає сьогодні людини

на нашому терені, яка є на своїй шкурі в більшій чименній мірі не переносима благородства червоного "раю". Своєю ворожістю до ворога населення виявляє в активних і пасивних формах; бойкотує больш. пропаганду, політичні кампанії, маніфестації в честь больш. свят, комсомол, партію, стрібоків і іншу поліційну тінь. При кожній нагоді викриває перед больш. їхнє правдиве обличчя, називаючи їх бандитами, грабіжниками, москалями /розуміючи під тим поняттям окупанта/ і тп. В політично пропагандивній діяльності: бойкотує всякі контингенти, норши і взагалі всякі зобов'язання перед державою - господарській діяльності. Мірною рішучістю і одностайністю постави має до ворога в політичній діяльності - був день "виборів" до Верх. Ради УРСР. На 46.525 виборців цілого терену /згідно більшовицької листи виборців/:

голосувало добровільно	- 2.662
" " " під терором	- 4.273
взагалі не голосувало	- 39.680

Звичайно, за тих, які взагалі не голосували, больш. самі вкинули за них голоси, без їхньої згоди.

Про "демократичність" больш. "виборів" хай говорять такі факти: В наслідок саботажу "виборів" було арештованих в цілому терені 208 чол. Переважає кількість арештованих - це ті, які активно пропагували саботаж виборів, зривали больш. передвиборчі заклики і лозунги, та на їх місце начіпляли наші противиборчі заклики. Зсіх арештованих за знищення больш. кличів засудили на десять років тюрми /закидаючи їх, очевидно "связь з бандеровцями"/.

Вбитих на терені р-ну було 2-ох людей: в с. Діброва 8.ІІ. больш. вбили 12-літнього хлопця Брик Михайла, який розліплював противиборчі заклики. Зловивши хлопця при розліплюванні заликів, больш. завели його до місцевого гарнізону і питали його, хто дав йому ці заклики? Хлопець відповів: "не скажу, хоч як мене бийте" тоді больш. каже йому: "ми тебе не будемо бити, перше будемо говорити". "Все не будете говорити, бо не буде" - відказав хлопець і по тих словах почав утікати. Больш. синюли за хлопцем градом куль і вбили його. Крім цього больш. за саботаж виборів вбили в с. Діброва Безрукого Івана і в с. Моостице - Чижик Степана. Випадки больш. вбивот не застрашили населення, а зродили більшу ненависть до больш. і згуртували населення до ще більш отійкої і згуртовані постави в день "виборів" - 9 лютого. Рішуча постава населення: "не піду голосувати, хоч м'я забийте" - розлетіла больш., які кулаками і прикладами почали "просити" населення до "виборів". В день виборів в терені було 386 важко побитих людей /докладні дані про хід передвиборчої кампанії і сам день "виборів" є подані в звітах про "вибори"/.

В господарській діяльності маса ствітсья теж дуже вороже до больш. Селяни дють гостру відсіч больш. намаганням провести в життя плановану колективізацію одноосібних господарств, заявляючи: "радне хай вивезуть нас на Сибір, чим маємо погибати з голоду на власній землі". Також больш. зарядження в зв'язку з вирубок і вивізком ліса майже цілком не виконують - помимо цього, що большевики на цю ділянку покладали дуже великий натиск і отарують її повністю зреалізувати. /При допомозі військ гонять людей в ліс, неслухняних засуджують і тп/.

В багатьох селах є численні випадки судів над тими, які не виконують своїх норм. В с. Підгірки засудили на 2 роки тюрмного ув'язнення і ліквідацію майна селян Черкавського Луця і Когута Юстина. Перебічно, коли на село призначено денно виїздити на норму 50 підвод, в ліс їде лише 5-10 фір / і то, якщо больш. виженуть силою самі/, а на 60 робітників-рубачів - на норму виходить 5-8 чол.

До всяких більшовицьких акцій населення привикло і вважає це явище за цілком буденне.

До нашої руху населення ставиться дуже прихильно. Організація і вважає своїм оборонцем, опікуном і чинником, який допоможе народові скинути ярмо Сталіна і побудувати вільне життя в УССД. Населення так органічно зв'язалося з нашим рухом, що живе нашими успіхами і болями. Воно допомагає Українським Повстанцям на кожному кроці: харчами, одінями, розвідкою, окриттям перед ворогом і тп.

Населення живе настроями близької війни. Дуже цікавиться ходом міжнародних подій і після цього оцінює близькість, та неминучість конфлікту.

Церковні справи: В м. Лютому /зараз по "виборах"/ більшовики посилили кампанію православа. Всім священикам, які ще не перейшли на православя дали зарядження підписати заяву переходу на православя, або віддати ключі від церкви і вибратися геть з села. 20 лютого більшовики закликали до району священика о.Таранька з о.Неговець і наказали йому опустити парохію і вибратися з села, де сам хоче через те, що він не перейшов на православя. Зараз другого дня міщевий голова оільтради Красуцький забрав від священика ключі та замкнув церкву.

Санітарний стан: Протягом звіт. часу було менше, як осінь, випадків захворювань. Багато людей хворувало на запалення і грипу в наслідок цього, що населення дуже слабо забезпечене в зимовий одяг. Втерені широко поширюються венеричні недуги. Росадниками цієї хвороби є переважно больш. з оільських гарнізонів, а також велике число поворотців з Німеччини /головно дівчата/. В селі Ясень є около 150 хворих, в Станькові около 90 хворих, Негівці 20, а в усіх інших селах переважно 5-15 венерично хворих. Ці хворі частинно лікуються в лікарнях райцентрів.

Слава Україні !

Поотій. 23.VI.1947 р.

/-/Легінь/

ЛЕМКІЩИНА В БОРОТЬБІ

Скорочений інформативний звіт за березень 1947 р.

В першій половині березня ворог континуував свої акції на села та облави на ліси, започатковані ще в другій половині січня 47р. Головну увагу звертало ВП та ВОП на села, часто їх об'юючи, а від лісів робили завідки. Найбільше облав та ворожих наскоків було дальше в р-ні Команча та Сянока, в оперативному терені відділів Х.іС. Ворог намагався за всяку ціну завдати нашим відділам дошкульних втрат і зробити їх нездібними до дальшої боротьби. В тій цілі старався в першій мірі об'ювати села, щоб позбавити доставку харчів та перебування в помешканнях. Мимо дивізії ВП, яка переслідувала наші відділи, ми виїшли ціло, маючи, відносно розмірів ворожих акцій, невеликі втрати.

На терені Ліського повіту оперував спец-відділ майора Готовського, знаного зі своїх частих наскоків на села, що в початках давало йому частинні успіхи. Крім цієї групи наускавали ще й інші розбійницькі банди, головню цілю яких було награбати в селах різного добра, щоб опісля продати його за горілку. Під час акцій поводились поляки з населенням жорстоко, при чому не жаліли навіть своїх селян - поляків. Усіх називали бандерівцями, або їхніми співробітниками, обшувачували в діяльності на шкоду "демократичній" Польщі, що давало їм протект до грабежів і розбоїв.

В другій половині березня ворог поважно обмежив свої акції й в терені запанував спокій. Час-до-часу тереном переїздили менші групи ВП, згл. ВОП, але були переважно зі стаціонарних в терені частин. проти нас не робили вони жодних акцій.

Під кінець місяця, по вказівці віцеміністра народньої оборони ген. Свєрченського Кароля, ворог почав знову стягати в терен великі з'єднання ВП та КББ. Стягнуто залоги ВП з Ряшева та варшавську дивізію, заповідаючи генеральну облаву й цілковите винищення нашого руху. Крім похоти, стягнуто переважну кількість важкої зброї. Ворожі з'єднання концентровано в околиці Валигорода, Тісної, Сянока.

Українськi вiддiленикi

З хвилиною, як зменшилось число акцій ВП, як дух терор банд ВП, поправився настрій серед українського населення.

Загально українське населення знова починає хити під враження окорого вибуху війни, в якій без сумніву здатся нам досягнути бажану цілю. Велике зацікавлення наступило серед населення під час нарад на московській конференції. Селяни різно собі це пояснюють, поширюючи завжди прихильні нам вістки.

Населення з радістю зустрічає наших підпільників, мовляв, коли вже ви перебули такі страшні облоги в часі зимового періоду та так гостру зиму, то тепер весною ніхто вам нічого не зробить. Серед молоді маємо найбільше симпатиків, що в потребі готові стати поруч нас до боротьби за спільні ідеали.

Особливої згадки варта й наші найменші, які не дивлячись на їх молодий вік нерас корисно приключились для добра справи. У них, скоріше як у старших, знаходимо гарячу любов і шире співчуття у випадку нещастя, чи якоїсь невдачі. На наш військовий лад з приходом війни творять вони по селах "відділи", озброєні в дерев'яні кріси та кулемети та цілими днями вправляють на горбах за селом. В школі вони, маю саборони, співають повстанські пісні і говорять виключно українською мовою, чим змусили навіть польських дітей поза годинами говорити по українськи.

Настрій серед українського загалу поправився ще більше, коли по терені розійшлися вістки про успішний бій нашого в.д. з ВП, а також після вдалої акції на вищих польських старшин на шляху Балигород-Тісна. Загально населення з того вдоволене й говорить, що це заслужена кара за знищення нашого сан-пункту 28.I.47р.

Під кінець місяця селяни почали вже підготовку до весняних посівів. Кожен хотів би засіяти якнайбільшу площу, та на перешкоді тому стоїть брак потягової сили, якої по селах мінімальна кількість. З великого браку коней, селяни орять коровами. Через брак коней, мало котра село може обсіяти власну посівну площу, не говорячи вже про виселені терени, які стоять цуцком.

Негативно на хід весняних посівів вплинули вістки про нове виселення, що населення прийняло з острахом, не хотючи вже працювати на полях. Вістки ці виходять з-поміж польських адміністративних чинників та бандитів ВП.

Постава українського населення до ворога, маю його наверх нібито лагідної та піхліної поведінки, надалі залишається негативною. Населення уже калто добре пізнало, що від сталінських лаполиців добра їм на сподіватись, хоча б вони вдавали їх найбільших приятелів.

Української інтелігенції в терені майже немає. Поза кількома учителями, які не вийшли на схід і сидять тепер без посад, а це всего 8 священників. Вони не можуть обслужити потреб місцевого українського населення, маю своєї працьовитости. Виманіччяні і Сянїччині по церквах відправляють богослуження для українського й польського населення - польські священники, які часто, їдучи до українського села, беруть собі на охорону ВП.

Польські адміністрація

Адміністрація: - Урядники польської адміністрації це по більшій часті симпатики большевизму - члені ППР. Зарядження властей виконують свісно, часом аж переви-конують. Все мало між нами отричається таких, які ворожо ставилися б до влади. Є лише багато таких, що перед нами, чи нашими симпатиками визнають невдоволення з існуючих порядків, які з зараз, одначе, тільки маюна, бо на ділі є вони ширими прихильниками "демократичного" ладу в Польщі.

До українського населення ставляться не шире та зовсім ворожо поставлені до наших симпатиків і всего, що має будь-який зв'язок з нашим рухом. Ті порядки, які шлуть поміж українським населенням, бо-ються потупити волю нас.

Міліція Обивательська /МО/ - Селіків МО в терені не збільшилось. Міліціантів по Станицях від

7-16 осіб. Є це переважно оізьський елемент в дуже низькому моральному стані, і ступені інтелектуального розвитку. Міліціанти дуже часто ходять п'яні, а коли до заходять до хат, то зараз питають за водков. Станиця МО в Річці має свою "горальню", де міліціанти женуть самогон. Серед службовців МО не видно патріотизму ні боювого духа, а служать вала корнетей і можливою гуляцого життя.

До кожної станиці є прикріплені функціонали УВП, які спільно з міліціантами ведуть в терені розвідку та навіають сітку секвестів. Люди вештують спільно зі штурміками УВП, які часто наускають на села. З арештованими поводяться по звіроки.

Арештованого змушують зізнати так, як самі хочуть. Зразі опротиву застосовують різні тортури. Як зізнає один арештований, то міліціанти в Тіонії під час допитів саджають арештованого на гарячу кухню, обливають тіло різними квасами, вімають догори ноги, стріляють коло голови, кажуть конати для себе гріб і тн. Органи УВП заборонили купувати селянам більшу кількість драліху. Цей матеріал можна купувати лиш за посвідкою солтиса.

Одяг і харчі дістають добрі. Зброя також можлива. На станіцях мають поважний запас амуніції і гранат. Будинки свої укріплюють та огорджують дротом.

Військо Польське /ВП/ - Число вояків ВП втерені є змінне. В початках місяця оперувала одна дивізія ВП, яка в другій половині опустила терен, а остали тільки місцеві залоги.

Серед вояків не видно аж такого боевого запалу чи очайдушности. Немає в них належного ідеологічного вихову. Барато вояків невдоволені з таких умови, серед яких приходиться їм відбувати військову службу. Прихильніше до сучасного державного ладу наставлені старшини, які почасти своїм приміром впливають на стрілецтво. Особливо політичні на політвиховних годинах стараються вліпити стрілецтву любов до Польщі "народової", переконати в правильності і ваірцевості порядків, а передовсім стараються наставити їх ворожо проти нас і воіх, що ворожо ставляться до большевицької "демократії". Між іншим доказують вони, що тільки в тісному союзі з СССР Польща може бути справді вільна й могутня. Місцеве українське населення представляють як заперклого й непримиримого ворога поляків, співпрацівників УПА, чим збільшують і так надмірний повнізм у вояків. Це є власне причиною, що під час акцій, чи будь-якого перебування війська на українських селах, вояки так брутально поводяться з українським населенням.

Узброєна добре. На рій є переважно 2 кулемети, 2 автомати, решта крісів. Умундурування і прохарчування погані. Такий стан змушує вояків до грабежів та жорстокої поведінки в населенням.

Командант дивізії в Сянці видав слідуючі заарядження:

1. Кошний, хто має зброю, має її зложити на УВП, бо тепер під час амністії за це не карать. Це саме відноситься і до українських повстанців.
2. Хто співпрацьє з УПА не підлягає правам амністії.
3. Амністійованими не можуть бути СС-и і ті, що дальше служать при УПА.
4. В селі без дозволу солтиса не вільно нікого переночувати.
5. Доставити для ВП призначений контингент бараболі, сіна й соломи.

Військо Охрони Погранича /ВОН/ - Станіць ВОН є терені 6, кожна приблизно по 220 вояків. Всі вони ведуть найбільш активну боротьбу з нашим рухом та поводяться з ширним українським населенням дуже захливо.

Узброєння і умундурування мають добра. В ВОН служать переважно окомунізовані елементи, які більш ідейно наставлені до "демократичної" Польщі. До нас і українського населення наставлені скрайньо ворожо. Стало роблять облави, рейди по терені та засідки. Куди й кулемети втикають, щоб, як зізнає один зловлений підстержана ВОН, завдавати бандерівцям більших втрат. В терені мають своє сітку сексотів та стало вербуєть нових донощиків з поміж арештованих. Кошний арештований мусть підписувати заяву, погоджуючись на доносництво.

По вівновті ген. Свєрчевського актаніють ВОН і ВП зросла. Від тої хвилини дивані й ночами гонили, щоб розбити наші відділи, та зложити когось зинцем, який сказав би щось про ту засідку й слідуючу. В тій цілі арештували воіх селян, які заходили до польських осередків, виштуючи кожного, хто із польського суспільства доніє нам про переїє генерала.

Польське суспільство. - Польське суспільство починає поволі підупадати під вплив урядової пропаганди. Програні збори на корноть "демократичного" боку погодили частинку польського суспільства з іонущим станом. Польські маси пораз менше думать і вірять в нову війну, а ті які цікавляться чимось, належать

до рідкості. Сминок інтелігенція тверезо оцінює сучасний стан.

Відношення польського загалу до нашого населення також є вороже. Поляк перед українцем завжди хоче показати свою владість, певність себе, бо він у своїй державі. Всякі випадки, які цілево пукають червоні поляки на те, щоб настрашити українське населення і відорвати його увагу від зацікавлення політичними справами, а примусити зайнятися власною долею, є поширвані тільки польським населенням. Польські оселі з базами, свідки ці версії поширюються /нове виселення, арешти родич підпільників і наших симпатиків, облоги й блокади сіл і тп./.

Важче є очертити відношення польського загалу до власного підпілля, бо таке не проявляє тут майже жодної діяльності, на боротьбу підпілля не покладають більших надій. Припускають, що зміну ладу може принести тільки війна між ССРР і західними потугами.

Польське підпілля. - Діяльності польського підпілля в терені не запримічено, за винятком польських теренів Романіянщини, де діє сітка польського підпілля. Тут мають вони попертя зведеного селянства та інтелігенції.

Т. О. Р. Г. і В. Л. Я. - Крім кількох "Спудзельні" немає в терені ні одної більшої крамниці. На закупи властєся населення по більшій часті до Лиська і Сянока, де в кооперативах крамницях немає потрібних товарів, зате більше їх є у приватних, де знова товари вдвоє дорожчі. Крім дозволеної торгівлі процвітає в великій мірі паскарство, з яким постійно борються державні власті.

П. О. Ш. Т. А. - Поштові уряди починають працювати справніше. Листи з краю приходять з малими опіненнями, з-за кордону дальше часто не доходять до адресів, а якщо хто одержить то дуже пізно. 20.3.47р. поштовий уряд видав зарядження, за яким листи до Америки і інших західних держав будуть приймаєні тільки розпечатані. Посилки, що приходять з Америки є дальше шильно ревідовані і, як звичайно, бракує з них краєвих речей.

На залізничній лінії Загір'я-Лутків ко́роує один парцирний поїзд і один особовий. Панцирка служить виключно для військових цілей. З особового поїзду можуть користати цивілі за оплатю Івл. за І км. Залізничої дороги береже ССК, яка має свої станиці вздовж цього шляху. ССК, крім своєї функції, переводить опільно з ВОП і ВП обласи на села і ліск.

Б о л ь ш е в и ц ь к и й в і д т и н о к .

В остатньому часі змінили большевицькі програми застави. Новоприбулі пограничники стежать шильно кордону, обгороджують його дротами та поводяться гірше з населенням. Кордону не переходять. Не запримічено різнож, щоб вислали сюди своїх розвідчиків. Від оторони УССР округує терен ІВ большевицьких погран-заставів.

Останньо почали большевицьки творити 5 км. пограничний пас. Селянам забороєно сіяти та нажєвали виноситися вглуб краю.

Постій. 25.4.47 р.

Слава Україні!

Мар.

З Краєвих лозунгів до укр. народу

1. Хай живе визвольно-революційне боротьба українського народу за Українську Соборну Самоцітну Державу!

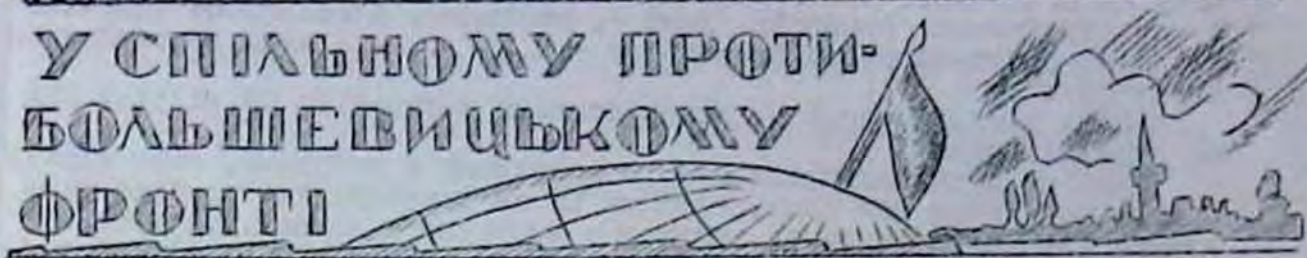
Смерть сталінським окупантам і зрадникам народу!

2. Хай живе збройна революційна сила українського народу - Українська Повстанська Армія /УПА/!

Смерть сталінським окупантам!

3. Хай живе Організація Українських Націоналістів /ОУН/ - організатор революційної боротьби українського народу за Українську Самоцітну Сорну Державу! Смерть імперіалістові Сталіну!

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИ- БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТІ

О. Гончарук.

УКРАЇНСКА ПОВСТАНЧА АРМІЯ - НОСІЙ ІДЕЙ ВИЗВОЛЕННЯ І ДРУДБИ НАРОДІВ.

/Продовження/

Вже в місяці грудні 45р. УПА в своїй відозві до поляків констатувала радісний факт покращання польсько-українських взаємин.

"На протязі літа, осені й початку зими 45р. ми мали багато доказів що польська суспільність у більшості змінила своє відношення до українського населення на більш позитивне. Ми мали також не менше доказів широї співпраці у спільній боротьбі проти імперіалістичної советської Росії, яка з'являється спільним ворогом визвольно-самоотійницьких змагань обидвох наших народів.

Широкі кола польської громадськості відсахнулися також від акції примусового виселення українців, як акції більшовицької. В численних випадках представники різних верств і польських політичних угруповань засудили протиукраїнську терористичну переселенчу акцію і допомагали українському населенню уникнути її жахливих наслідків. В деяких околицях польські політичні організації видали навіть листівки, в яких закликали польське військо, міліцію, польську громадськість до припинення цієї акції і саботажу наказів советських офіцерів, що зібрані в советські мундури керують цілою протиукраїнською і протипольською політикою. Можемо занотувати цілий ряд вияву активного спротиву в цій терористичній більшовицькій політиці". Навівши деякі конкретні факти, в листівці стверджується також, що факти ці "визовно свідчать про те, що ми вже є на правильному шляху, що це є найважливіший перший початок, волид за яким ми повинні йти далі, аж до повного зреалізування постулату нашої незалежної народньої політики" /із відозви польською мовою "Поляки" грудень 45р./.

Про симпатії польського народу до УПА, зокрема цієї частини, яка безпосередньо зустрічається з УПА, можна писати багато, але ми для скорочення наведемо тільки одне місце з польської пробольшовицької газети "Нове горизонти", газети, що як відомо, нічого доброго про УПА не напише, і тому її твердження з'являються тим більш знаменними. Ось що пише вона в статті якогось майора В.Г., "Коли кінець бандам?":

"Частина /військова/ громадянина полк. Попки прибула до Перемишля під кінець 1945р... Багато має завдань, але найважливіше й основне - боротьба з бандами /так звичайно ці агенти висловлюються про УПА-О.Г./.

Поз, коли військо стрічає тут велику перешкоду й то, на халь, з боку, з якого треба б сподіватися зовсім чогось іншого. Тож перешкодою є брак співпраці місцевого громадянства з військом".

Навівши як приклад наскок на Оріхівці під Перемишлем, в якому, на думку автора, брали участь 500 повстанців, він вигукує:

"Адже це не шпилька! Десять ті люди мали зброю, десять діав їх штаб, десять вони збирались, якимось дорогами йшли до пілі наскоку, хтось їх мусив стрічати, бачити, знати про них, а чи хтось про це вчасно повідомив? Ні!

На халь, коли прийшов відділ військо, з трудом зібраний... ніхто жодної конкретної допомоги не подав, не потрапив чи не хотів показати слідів... Чому так діється, що дотепер, щмо переселення так багато українців - бандики знаходять допомогу в багатьох селах, одержують провідників, постачальників харчів, розвідників, шпигунів, зв'язківців, кур'єрів?

Чому так мало цієї допомоги одержує військо від своїх земляків, від громадян яких боронить?

Гірше!

Чому так багато чесних поляків толерують, коли найгірші українські націоналісти підкидаються під польське громадянство?

Чому не оголошувать про знаних їм бандерівців...?

Терор українських фашотів /який є, очевидно, безсоромною вигадкою польсько-більшовицького брехотника - О.Г./... - а злим виправданням пасивності".

Дальше автор оходить до пасивістичних вилонів, що відділи УПА не будуть знищені.

"Якщо не буде співпраці цілого населення з військом, якщо поляки будуть пращувати для банд, служити їм за розвідників, покірно віддавати харчові контингенти, служливо виконувати накази..., якщо будуть служливо пускати фальшиві погоски, алярми там, де це потрібно бандам, і окривати дбайливо дії відомості про рух банд, їх магазини, кріівки і т.д." /"Нове Горизонти" тижневик міста і Перемишлянского повіту, 4. серпня 46р./.

Як бачимо, це крик розпачу польських агентів, які розраховували на те що насильно викинувши українське населення, відберуть базу для діяльності УПА. А тим часом з люття змушені самі признатися, що польське населення допомагає УПА, а не їм. Очевидно, польське населення знає, кому воно має допомагати й нічого його не вчить сталінськими наїманцям.

На окреме відмічення заслуговує сторінка роботи УПА серед т.зв. Войска Польського, яке агентурний польський уряд кинув для проведення ганебної виселенчої акції і боротьби проти УПА. З боку УПА цим польським військом, що перебувають під командуванням енкаведівських офіцерів, було достатньо выяснено, що українські повстанці проти них не воюють, що їм немає чого шпирати за сталінських імперіялістів, і їх підлях польських вислужників. Українські повстанці писали в своїй листівці в червня 46р.:

"Запродані чужим, кремлівським диктаторам, сьогоднішні керівники уряду наказувать Вам тероризувати й виганяти українське населення з його хат, як також наказувать Вам робити облоги на Ваших власних братів - польських патріотів..."

Пам'ятайте, однак, польські ковіри, що цей шлях вислужування чужим імперіялістам, - не тільки огидний і ганебний, а також погубний для Вас самих. Хто в той чи інший спосіб допомагає скріплювати міць і могутність імперіялістичної Москви, той готує і кує кайдани власному народові.

Зовніри війська польського!... Подумайте, де Ваше місце, чи по боці тих, які служать інтересам Москви, чи, навпаки, в рядах тих, які героїчно борються проти Москви і її імперіялістичних загарбницьких апетитів так само, як боролися дотепер проти гітлерівсько-німецьких імперіялістів..."

Багато поляків і українців, найкращих патріотів аднає сьогодні одна спільна мета і боротьба за волю проти московсько-більшовицької тиранії. Ідіть і Ви цим шляхом, а не шляхом ганьби і зради". /Із відомого польського мовом "До польського війська"/.

Такі переконливі замлики УПА, зовсім зрозуміло, були прихильно прийняті воцтвом, т.зв. войска польського, вони промовляли до їх переконань. З наслідку дійшло до самочинних заворушень, протиурядових мітингів. Вояки почали саботувати накази офіцерів, а під час боїв добровільно здавалися в повстанський полон, з якого їх звільнювано. Ходя протиаходи агентурного уряду не помагали. Зовніри з т.зв. войска польського, пізнавши все правду про УПА, пізнавши її великі цілі боротьби, не тільки самі поставились прихильно до УПА, а й широко розносили славу про неї і в'єднували для неї симпатії мороз ширших кругів свого оточення.

Політична акція УПА серед польського народу, ведена з такими зусиллями і послідовністю, привела нарешті, і не лише до перелому в настроях певної частини польського громадянства і війська, не лише в'єднала їх симпатії до боротьби УПА, а, що саме головне, довела до подіткчої і військової співпраці УПА з польськими підпільними самостійницькими організаціями й їх збройними відділами. Тим самим голошені УПА ідеї співпраці між народами та їхньої спільної боротьби проти сталінських імперіялістів набрали реальних конкретних форм і на польському відтинку.

Ця співпраця проявляється у спільному поборованні переселенчої акції, знищенні енкаведівських бандитів і їх польських агентів,

визволюванні в'язнів, обороні мирного українського і польського населення, веденні політично-пропагандивних акцій і т.д. Хай одним з численних доказів такої численної співпраці послужить спільний великий наскок українських і польських відділів на сильний центр польсько-більшевицьких погромників місто Грубешів /27.5.46р./, який закінчився повним успіхом.

Очевидно, що ця співпраця викликала неприховану люту у таборі сталінських агентів. Воя агентурна преса в один голос закричала про те. Нпр. газета "Ехо Кракова" з 18 вересня 46р., цитуючи виїмки з кореспонденції в крає про співпрацю з УПА, опублікованої /кореспонденція/ в польських лондонських газетах, помістили їх під крикливим заголовком "Лондон хвалі се спупрацов УПА". Цю статтю газета закінчує: "Ціла та кореспонденція, заподажливо підхоплена через "Дзеннік Польскі" і "Дзеннік Еолнежа", свідчить незбито не лише про підземну співпрацю польсько-українську в сучасній хвилині, а також і про те, що деяким колам в Лондоні співпраця ця йде дуже на руку і отрїчається з їх апробатор".

Цей крик агентів сталінського імперіялізму найкраще підтверджує, як грізною є для них співпраця поневолених народів і як вони бояться її. Вони ж дуже добре здають собі справу, що порозуміння між українським і польським народами й їх тісна співпраця зі всіми іншими народами покладе край їхнім спеуляціям і завдасть найокльнишого удару їх імперіялістичній політиці. В свою чергу, це повинно остаточно переконати в потребі такої співпраці всіх тих, хто ще досі цього не зрозумів.

/Продов. в слід.числі/.

-----000000000-----

ПИСЬМО ГОЛОВИ ПОТАПІДСЬКОЇ ЛІГІ ДО ГОЛОВИ
ЄВРОПЕЙСЬКОЇ РАДИ.

Ваша Екцеленціє!

Сміємо звернути Вашу увагу на факт, що одна дуже велика нація, яка повністю належить до Західної Європи не є репрезентована в Етрасбургу. Ми маємо на думці українську націю.

Теперішній Український Уряд і теперішнє українське представництво при Об'єднаних Народах є лише обманом і не репрезентують націю, а лише Москву. На майбутнє Європи мусітимо поважно вплинути та роля, що її відіграє Україна. Неможливо пробувати ставити на боці змушлений, культурний, рішаний, всоучий нарід, що налічує понад 40мільйонів, якого пристрасним бажанням не є ведення війни в ким набуль за своє побільшення, але мати відбудований свій власний край для себе самих і мати право жити в мирі і співпраці з другими західними народами й розвивати свій край згідно з їхніми власними традиціями.

Чужу і ненависну форму правління накинено сьогодній країні, але вона ніколи її не прийме і її нарід не є ані росіянами, ані комуністами. Сильна Україна, вільна від чужого панування це життєва konieczність для майбутньої безпеки Європи й світу і Європейський Збір мусить, якщо має бути успішним, взяти Україну в серйозній розрахунок і врешті, хоч би тільки на-офіційно, бути спосібним досягнути інформації від одного з їхніх власних провідників, який має довіря народу.

Ми наостервали б на тому, щоб Збір запросив на свою засідання як обсерватора п. Ярослава Стецька, колишнього прем'єра незалежної Української Держави, від якого ніхто не є краще кваліфікований, щоб приймати участь у Конференції. Ми маємо привілей знати особисто п. Стецька й заприїтили глибоке враження, яке він зробив на малому народі під час своєї недавньої поїздки до малого крає.

Сподіваємось що Ваша Екцеленція підіме цю справу.

З поваженням:
Егон Ф. Стверт.
Голова Ради.

О українського життя НА ЕМІГРАЦІЇ

О.Д.

НЕРОЗВ'ЯЗАНА ПРОБЛЕМА

Після другої Сесії УНРади, коли загал української еміграції переконався, що НРада своєю структурою та особовим добором в якому випадку не відповідає не то що вимогам сучасної визвольної боротьби України, але навіть не може репрезентувати політичної думки і стремлень української еміграції; - довіря, пошана і симпатії до НРади і ВО серед українського суспільства майже цілковито занепали. Причини цього занепаду довіря є на загал відомі, про що ми рівнож писали в попередніх числах "ВШ". Але наші еміграційні псевдodemократи та марксо-соціалісти, які стоять в кермі УНРади і завдяки яким знівечено всі намагання створити НРаду в дійсний репрезентативний український політичний центр на еміграції, замість понести відповідальність за наслідки їх "політичної роботи", розпочали широку кампанію проти українського суспільства, а передовим визвольно-революційного фронту, щоб як звичайно, не відповідати самим, а обвинувачувати других. Як не дивно, але витворилася така ситуація, що "політичний центр" на якого стільки надій покладало українське громадянство, вже з самого початку своєї "діяльності" заманіфестував свою скриту ворожість до українських народних мас та визвольно-революційного руху. Вияв воли і бажань української еміграції став зігнорований і нікчемно зхарактеризований, як вияв анархістичної сваволі "темної маси", "вулиці", "шумовиння" і т.п. Так розпочали "репрезентувати" і боронити справу українського народу "тверезі політики", що без народу, творять "уряди" і примушують його підчинитися йому.

Як відомо, найбільша і найактивніша українська політична організація ОУНр - до в сучасну пору є ядром і організатором визвольно-революційної боротьби на рідних землях, а на еміграції має за собою майже весь загал українського суспільства - хоч і прийняла участь в УНРаді, однак не прийняла участі в її Виконному Органі та заняла становище опозиції. Йдеться тут, про основні принципи структури НРади, а до цього на перше місце, приходить проблема ідейного зв'язку ідеологій і програм з рідними землями та опертя визвольної концепції на самостійницьку, реальну дію. Під час, коли на еміграції почала творитися УНРада, в крав від кількох років велася завзята збройна боротьба українського народу проти нацистів, в процесі якої, за ініціативою ОУНр, повстала УПА, а згодом оформився революційно-визвольний політичний Провід Вовчої України - УГВР. Тому вже під час творення УНРади на еміграції, перед нею стояло перше і необхідне, основне завдання: узгодити взаємовідношення з УГВР та одностійнити спільну, визвольну дію. На такому становищі стояла ОУНр, але на жаль, ані в початках творення УНРади, ані вже в часі її існування, вимоги ОУНр не улічувалися успіхом, що стало першим сильним ударом для української справи, а зокрема для вольчої Батьківщини. Свідомі з визвольними формуваннями в Україні, є єдиною гарантією, що політичний центр покликаний на еміграції, може стояти на висоті своїх завдань і може виконати своє місце поза кордонами України. Однак негачія визвольного-революційного руху в крав і закордонном, робить кожний такий політичний центр, чи "уряд" неоперативним, опортуністичним, протинародницьким і безперспек-

тивним в його існуванні. Такий "центр" тільки хвилино може послужити за афірмацію такого політичного проводу, який в дійсності був би належним репрезентантом вогнища України закордоном. Як кожний здороводумачий українець, підкреслює конечність консолідації і конечність існування одного політичного представництва, так рівнож кожний, хто думає категоріями національно-державними, а не групово-партійними, не може бути байдужий до цього, як ліє, що робить і як сповняє свої завдання РРада, а зокрема її ВО. На жаль, РРада формувалася без участі українського суспільства на еміграції. В її організаційній побудові не нашлося належного місця для революційно-визвольного табору, що сьогодні одиникий держить ідейні і дієві зв'язки з вогнищем Батьківщиною. Як вислід механічної консолідації політичних груп і партій, які переважно складаються з лідерів без членства, що своєю діяльністю не виходять поза межі еміграційного загумінка, - УНРада зразу опинилася в руках абсолютної меншості, що серед українських народніх має не має попертя, а на Рідних Землях, у висліді їх політичного банкрутства в минулому, є скомпромітована і зненавиджена. Тому була і є конечність основної реформи РРади і ВО по новій структурі, що відповідатиме ідейним позиціям і політичним вимогам вогнища України, а рівнож відзеркалюватиме ідейні і політичні стремління української еміграції. За такі позиції ОУНр змагалася вже на першій, а відтак на другій сесії УНРади. Особливо на другу сесію РРади, ОУНр внесла проєкт зміни статуту, та домагалася реформи РРади. Українське суспільство, виявляючи велике зацікавлення подіями, що відбуваються на платформі консолідації українських політичних сил, рівнож при кожній нагоді, яка дає можливість вислову його бажань і стремлінь, ясно виявляє свою підтримку позиціям ОУНр. Доказом цього був вислід анкети "Чаю", цілий ряд ухвалених на таборових зібраннях резолюцій, підписані домагання, голоси в пресі тощо. Але цьому здоровому притисові, що змагає до реформи РРади і ВО, стоять на перешкоді групи партійних амбітників, змиряючі можикани соціалізму, чи ніким не обірані "досмертні міністри" які апрогують собі право незмінного "політичного проводу України". Вони бояться всяких вільних виборів українського громадянства, яке їх або взагалі не знає, а якщо знає, то тільки в наслідок сумної практики їх політичної діяльності в минулому. Тому то, за їх практикою, проводи політичних і громадських установ, як рівнож політичні концепції, вирішуються не волею українського громадянства, а по еміграційних каварнях політиками "холодного розуму". Занявши догідні і домінуючі позиції в РРаді і ВО, ці "політики" не допускають до реформи РРади, а що більше, вони підняли великий крик і ганебну акцію проти ОУНр, щоб викликати враження, що вину і відповідальність за деконсолідацію українського суспільно-громадського, а в свою чергу, політичного а навіть релігійного життя, поносять не вони, а ОУНр, яка мовляв, хоче накинати РРаді "монополію" і свою "диктатуру". Це розминається з правдою і перечить позиціям ОУНр, яке не бореться за прерогативи, не претендує на владу в Україні, які на "міністерські посади" на еміграції, а служить тільки справі визволення України. Не прагне влади, але прагне зберегти серед української еміграції націоналістичні ідеї і позиції, які визнає вогнище України. Це ясно! Не ясно тільки, якими шляхами ведуть українську політику банкрути минулого, що завертають ріст української визвольної революції назад, до проповідуваних ними соціалізмів, інтернаціоналізмів, федераций і т.п. що в висліді принесли українському народові "соціалістичне", "демократичне" і "федералістичне" крім червоного Кремля. РРада знова опинилася в руках цих сумних політичних банкрутів, рівнож соціалістів, націонал-комуністів, федералістів, ес-деків і т.д. На сторінках їх "прогресивної" і "демократичної" преси знова заговорили зненавді космополітичні ідеї маркса, які розкидаються за "єдність" політосаму нині і вимагають послуху та підпорядкування. Аж вдаряє в очі така непослідовність і наївність міркувань. Але це не так розуміє об'єднання навколо проводу Д-р Лонцов, який пише: "Об'єднання повинно і мусять бути. Але об'єднання людей одного духа, гартує віри і випробуваного характеру. Добір краєвих. А все спільноту об'єднаня тільки такий провід, тільки таке об'єднання, в яке маси вірять, в його чесність, мужність і мужність

в його характерність. Об'єднаність нації чи суцільність тільки люди, які викривають в неї запал, поезію, порив; люди, які хочуть вести і значить точно кулі і як! Отже зовсім ясно, що коли ми зпершу чергу подіємо про таке об'єднання і про такий провід, як пише д-р Донцов, тоді не існує тиме проблема як пов'язати українську еміграцію з УНРадою, бо між нею і масами буде ідейне пов'язання, до єдності всіх в своїм політичній провідом, без огляду на час і простір, до відділяють маси від проводу. Правда, що для українських соціалістів, чужий Маркс близький, в драгоманівщина і керенщина дорожча, від рідного всеукраїнського Донцова, тому то і "об'єднання" і "провід" в них зовсім інші як в Донцова.

"Об'єднання, яке не хоче бути засуджене на безчестя, або розвал чи сторпедовання провокацією з середини, - повинно бути злуком, оживленим єдинокорим, спільним всім духом, з'єднаних на підставі суворого добору, старанного переосвічення". Чи таке було об'єднання, цих політичних партій і груп, що злилися з поміж себе УНРаду і ВО? Чи не тут власне шукати нам причин невдачі і сумних наслідків, проведеної недавно політичної консолідації! - "Об'єднання тоді тільки буде міцним, коли буде злуком лужших а не всяких!" - Та не так було в творенням НРади; в імя ідеї визволення України і вимоги політичної консолідації на чужині, ОУНр виявила максимум доброї волі, а навіть вирозуміння тих, що консолідація усуляють від визнання їх "незмінними міністрами", а, групи соціалістичних і псевдодемократичних банкрутів використали це як нагоду до захоплення керми в свої руки, та ніким не обірані, тоталітарними методами проголосили себе "керівним політичним центром". Які маємо наслідки, бачимо сьогодні на терені кожної країни де живе українська еміграція. Говорилось про політичну єдність, про спільний національний фронт, а в результаті введено в українське громадське і політичне життя, неписані закони джунглів. Все навіть Церквою і релігіями торгують, щоб тільки розбити існуючу єдність українських народніх мас, які не дивлячись на боротьбу партій, груп та політичних лідерів, на кожному кроці виявляють свою солідарність з вогнем України.

А тимчасом "провідники народу" видаючи накази розбивати і паралізувати суспільно-громадське життя, самі покарпано втікають з "міністерських посад" до Америки, бо не про українські - загальні, народні справи їм ходить, а про приватні перспективи майбутнього в заморських країнах. Де трохи і остане знова тільки "президент" і покарпена пуста назва УНРада, чи точніше ВО. В кермі НРади і ВО, стоять міністри" які використовують їх як шильд бізнесової фірми. Чи за такий "уряд" і за таку "визвольну політику" може стояти українська еміграція, та безчинно приглядатися як "політики" ВО роблять з української справи черговий приватний чи партійний бізнес, а народній патріотизм використовують як лібну корову? Чи можна примикати очі на це, що ми сьогодні надальше позабавлені на еміграції належної політичної репрезентації, а що гірше, - обманемо себе, що такий політичний провід маємо і не сліпо чекаємо великих світових подій! Українські народні маси здорові, глибоко патріотичні, їх інстинкт національної свідомості і почування єдиний від політичного розуму, та сулицької лайки "тверезих політиків". Вони завжди будуть спроможні опознати свої обов'язки перед вогнем рідним народом, якщо будуть мати і тут на еміграції належний і дійсний політичний провід. Не такі об'єднання нам ліпити, які не впорядковують хаос, не збуджують сили волі, не гартують віри, а поглиблюють розкладовий процес, притаманний кожній еміграції. Внутрішня міжпартійна боротьба, особисті амбіції і жадоба теплих міст в зруйнованій хаті, добрі - але, - не для української справи, а для тих, що копають гроб для неї. Політичні полії ідуть прискореним темпом, а просування української справи на закордонному вістнику остаеть далеко позаду. Де навіть настільки не впорядковані в час внутрішні відносини, щоб виконати вранці дії, дієвий якостазо ідейний елемент, до ст собі керуючим політичним центром на еміграції.

"спивуча" ситуація і ставши власником сторінок "Емлетеня" дав йому "розмахові пера" і гістичній фантазії. З хвилиною, коли мельничівці чулися уповлідженими "подбали" щоб "Евро" було виразником волі тих людей, до його утримувать, "революціонерів" тов. Багряного заступать "націоналісти" і виривать нові іпрівські "ліячі": пп. Тарнавський, Коженівський, В.Б. і другі. А над ними всіми патроную невтомний "демократичний" діяч, тобто наскрізь "ліберальна" постать п. Панчука. Сергійовице опозиції "прогресує" дальшо, і це багато несподіванок чекає на українське громадянство в В.Британії...

"ПЕРЕВОРЦИНА ВЕРЕДИВІСТЬ" Дуже тяжко невістці догодити свекрусі, а це тяжче догодити чим небудь нашим псевдо-демократам. По Заг. Зборах СУБ-у в березні ц.р., наші псевдо-демократи, тобто фірмова "Укр. Євро" опозиція, підняла великий гістичний крик проти учасників і делегатів Заг. Зборів. Всі "демократичні" газети, з "Неділець" на чолі, аккомпаньовали пудену в рух провокаційному і лайливому апаратів п. Панчука, називаючи загал: "темно масот", "вулиця", "шумовиння" і всякими іншими назвами запозиченими з лексику "старшого брата". Все це було за те, що моляв, учасники Заг. Зборів СУБ-у "поводились некультурно" і "дику".

Вранці, відбулись Надзвичайні Збори СУБ-у. Не було на них ні свистів, ні тупотіння. Прошли спокійно, культурно і ввічливо, за що навіть присутні англійські соліситери висловили повне признание. Але наші "демократи" підняли малий крик: "Цяж жалюгідне видовище!", "так то неясна диктатура!" Не було опозиції, протестів, свистів, бо над всім таяла паличка закулісового режисера". Подоптано правопорядок і "демократів". "Підготована фарса" і т.д. Особ які вередливі зробились наші "демократи" на еміграції. В усьому винна "темна маса" і "паличка закулісового режисера"! А наші забороторені псевдо-демократи з маркою "УБ" мусять переживати емоції старої панни! Справді "жалюгідне видовище!"

СПЕЦІАЛЬНІ РЕЗОЛЮЦІЇ Такими спецами візначається т.з. "УБ". Тому на чорній раді іпрівської фікції зроблено "суд" над "банкерівцями" і по справжніх блискучих промовах пп. Тарнавського, Семчишина, Панчука, Титаренка і др. винесено "резолуції" підготовлені п. Сахном. В цих "резолуціях" спершу чергу виявлено, що "Евро" вже не "Евро" а "Об'єднання" /об'єднання мельничівців з урдепівцями/, та що невдачу опозиції на Над. Зборах СУБ-у /їх же було так багато, аз околом ...20 гол. вприкинуло "партійно-довіроче членство СУБ-у". Тому що "велике число незорганізованих українців кличуть їх о пораду і поміч, та зведення порядку" переіменують "УБ" на "Об'єднання". "Численні прихильники "УБ" беруть на себе це "почесне завдання" щоб протиставитись "блискучому відокремленню і їх нечисленним спільникам гетьманцям". "Об'єднання" буде "тимчасово очолюване управою "УБ".

Резолуції чудові! Зовсім не гірші резолуцій сімрад чи рай-центрів, по побортванні "ворогів і зрадників народу": "націоналістично-фашистських банд банкерівців!"

"ЧЛОНОВІ ДРУЗІ ПО ІДЕІ "До всіх членів УРД у Вел. Британії" І ІДЕОЛОГІЇ"

З таким апелем звертається "секретар Крайкому УРД у В.Британії. Беренисувати цього "звернення" не думаємо бо шкодо паперу і місця. Наведемо тільки ті місця, які ілюструють нам, як уявляють собі панове-торарині "консолідацію" і які стремління в цих "революціонерів". На початку цього "звернення" відкривається казкові закусі "амки і росту УРД". І так довідуємось, що: "УРД зросло в 10 разів, в той час як інші політичні українські організації, як наприклад обі націоналістичні, або соціалістичні, не говорячи вже про УНДО, УНДС і СГД, які не лише не зросли, а навпаки їхнє членство в цей період зменшувалось, а частина його перейшла в лави нашої організації". Які чудові "інформації" для членства подає "секретар крайкому"! Всі партії і організації, хоч і союзики /консолідація - НРада!/, але вони змиряють, тільки ми - УРД ростемо!

Ми називаємо "консолідацію" урядівців і мельниківців механічною, і це само підтверджує "секретар крайкому" УРДП. В цьому "зверненні" читаємо: "З прикриттям мушу вам доповісти, що деякі наші колеги по ідеї, не говорячи вже про "революціонерів" з ОУН /3/, мають невдалий зостій з ростом своїх кадрів і відчуваючи не лише ідеологічно, а з простої людської самоарозумілості, свою ідеологічну непопулярність серед укр. світу, тим паче з розвитку світового поступу, ведуть цілому пропаганду проти УРДП переслідуючи цим одну мету: хоч трошки, хоч по блазеньському прислужитись компромітації нашого ідейно-політичного і ідеологічного руху, який єдиний має перспективи універсальної симпатії й підтримки трудового народу на Україні!..

Цитуючи "постанови першої крайової конференції УРДП" /і така була! / в цьому зверненні слідує таке пояснення до них: "А це цілі значить: зміцнювати Укр. Втро, прихилити на його сторону всіх українців - тих, які до сьогодні взагалі стоять осторонь укр. політичного життя та тих, які затягнені політичними банкротами та спекулянтами, на патріотичне почування наших людей до бандеро-гетьманського СУВ!.. Так пан. "секретар крайкому" написавши багато нісенітниць, виладував свої фантастичні маячіння про "велич" і "ріст" УРДП та "універсальні симпатії /і/ трудового народу /і/ до УРДП. Остачецься зараз слово за "друзями по ідеї і ідеології", а різнож-за союзниками, цюбо "колегами по ідеї" мельниківцями і життя українського "трудоного" народу у В. Британії буде "прощитати". Доказом цього є між іншим, чорна рада т.з. "УВ", до вібулась під назвою Над. Збори.

Під "зверненням" слідує підпис:

Секретар Крайкому У.Р.Д.П.

/ А.Боднаренко /

Годаємо, до дальші коментарі тут зайві...

55555555555555

С В Я Т О П О К Р О В И В Т Е Р Е Н І

В МІСЯЦІ ЛЮТНІ в цілому терені відбулися відос"ятковання Св"ята Покрови - Св"ята УПА. Це може перше св"ято яке відос"ятковано на цьому терені в великій масовості, до найкраща відзеркаляє ідеальне пов"язання української еміграції з знавольною боротьбою на Рідних землях, яку веде УПА - ОУН - УГВР. Подавмо декілька репортажів з проведених св"ят.

Львівсін /Піденна Валія/: 23 жовтня ц.р. влатовано в таборі Львівсін Св"ято УПА. В св"яті взяло участь чотири блядних таборів: В і л с, В е л с, К р о с Г а й т с і К і н г е т о н. Крім українців з цих таборів, були також запропані англійські гості.

В год. 12-тій відправивсь Служба Божа в наміренні українського народу і панахида в пам'ять убитих героїв за волю України. Дуже гарну і змістовну, виголосила промову о.В.Давоба, навітлюючи факти боротьби на Рідних землях, до Юї веде ОУН, УПА і УГВР. Починаючи з давнього минулого по сьогоднішній день, о.Давоба, тісно пов"язав Св"ято УПА зі Св"ятом Св.Покрови.

В год. 3-тій по пол. в таборі в залі влатовано св"яточку академію. Св"ято відкрив А.Петровський, який короткими, але змістовними і патріотичними словами, підкреслив важливість та значення боротьби українського народу, зокрема УПА, за Вільну Соборну Українську Державу. Дальше слідували два реферти: Сім літ боротьби УПА і другий - Вклад ОУН в УПА і АЕН. Опісля відбулась концертна частина Академії. Відомий таборовий хор, відспівав кілька революційно-патріотичних, повес-

танцевних пісень. Виголою чотирьох вість деклямацій з повстанських поезій. Для англійських гостей, роздано в англ. мові книжки про УПА, меморіал АНН до Мленгавера і ін.

Зала, була гарно озакорона національними прапорами, портретами Коновальця, Петлюри й Грицяя - Переможця. На стінах висіли написи: Хай живе УПА!, Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава! і ін.

Св'яточна академія викликала на привітних глибоке враження. Св'ято закінчено національним гимном і збіркою на Визвольний Фонд, що дала 28 ф. 18 ц. До англ. місцевої преси подано репортаж про Св'ято УПА, в яким висвянено визвольну боротьбу українського народу за його самостійність. Св'ятом проводив д. Петровський.

ФАЙРВУД І МОУІСТОН /Мідденна Валія/: Старання Відділів СВБ-у в таборах Файрвуд і Моуістон

владтовано 23 жовтня ц.р. в таборі Файрвуд Св'ято УПА. Академію відкрив Голова місцевого В-ду СВБ, який в своєму вступному слові звернувся на Рідних Землях проти сталінських поневолителів. Він рівнож звернув увагу, на обов'язки української еміграції, якої завданням є гідно продовжувати діла наших предків, які ми зараз збершуємо.

Далше слідувала концертна частина: три хоріві виступи і три деклямації. Св'ято закінчено національним гимном. Для англійських запрошаних на академію гостей, роздано "Креїнля Прес-Сервіс" на англ. мові.

БАРІ КЕМП Дня 15 жовтня ц.р. в таборі Барі Кемп, владтовано Св'ято УПА. В 9-тій год. рано, о. Сполітакевич відправив Службу Богу в наміренні українського народу і Панахиду по поляглих борцях за Волю України. Посв'ячено також український національний прапор, а відтак о. Сполітакевич виголосив патріотичну промову, вказуючи на героїчну ідейну боротьбу на Рідних Землях, яку назвали Захід так мало розуміє.

Опісля відбулася св'яточна академія. Реферат про боротьбу УПА виголосив п. Лемчик. Далше слідували промови та деклямації пп. м. Вілманського, Рибакана, Мацукана, Павловина, й Рибакана. Місцевий хор відспівав дві пісні: Засяло сонце золоте, і Ми йдемо в біт. На закінчення відспівано національний гимн. Проведено також збірку на Визвольний Фонд, на якій зібрано: 11 ф. 16 ц. 11 ц.

ГАЛЬМУІР ГОСТЕЛЬ /Шотландія/: Св'ято УПА в таборі Гальмуір проведено дня 16. жовтня ц.р., улаштували того дня Святочну Академію. Виголошено реферат: "Україна в боротьбі з окупантом", були теж продеклямовані чотири вірші.

-oooOooo-

Збройна боротьба УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНЧОЇ АРМІЇ вирядувала честь УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ в другій світовій війні та виплювала кров'ю її право на волю і незалежність.

/ З наказу КП ОУН /